

Е. МАЛАНЮК

НАРИСИ З ІСТОРІЇ НАШОЇ КУЛЬТУРИ

НЬЮ ЙОРК 1954

ООЧСУ

СУМА

Е. МАЛАНЮК

НАРИСИ
З ІСТОРІЇ НАШОЇ КУЛЬТУРИ

diasporiana.org.ua

НІУ ЇОРК

РІК 1954

ОРГАНІЗАЦІЯ ОБОРОНИ ЧОТИРЬОХ СВОБІД УКРАЇНИ
ТА СПІЛКА УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ АМЕРИКИ

Е. МАЛАНІУК

ESSAYS OF
HISTORY OF UKRAINIAN CULTURE

Може найважливішим з наших завдань, як національної спільноти, було, є і буде: пізнавати себе.

Події 1917 р. заскочили нас. Заскочили також тому, що справа пізнавання себе стояла слабо. Не хочу цим сказати, що наша наука не працювала. Вона працювала, зважаючи на умовини бездержавности і на ті рямки, які тодішня наука ставила собі, дуже наполегливо і досить плідно*). Але здобутки тієї науки були надто мало знані серед ширшого загалу. Причиною цього була, перш за все, чужа школа, що подавала речі, які відносяться до пізнавання нас, або викривлено, або й зовсім не подавала.

Пригадується Шевченкове „Послання”:

Німець каже: ви — монголи
— Монголи! Монголи!

Німець каже: ви — Слов'яни
— Слов'яни! Слов'яни!

А далі:

Коли б ви вчилися так, як **треба**,
То й мудрість би була **своя**.

Отже, ту „свою мудрість” — на ширшу скалю — ми почали здобувати аж тоді, коли перший, що так скажу, акт нашої історичної драми вже відбувся і наступив „антракт” еміграції — по цім боці і советська неволя — по тім.

*) Видатний наш історик Володимир Антонович і його школа (М. Грушевський), антрополог Федір Вовк, великий Іван Франко, як історик літератури і інші.

З'являється ряд учених, що мали зовсім інший підхід до проблем нашої Батьківщини, зовсім інші можливості до того: найбурхливіша хвиля історії проходила на їх очах і дала всім аж надто виразну лекцію.

Наше покоління узріло Батьківщину в зовсім іншій світлі. Вона виглядала зовсім інакше: інакше в періоді бездержавному, інакше — у Війні за Державність і інакше — в часі короткотривалої, справжньої державности.

Це світло грози і бурі історії дало нам можливість іншого, ширшого і глибшого наświetлення проблем нашої історії, проблем нашої культури.

I

Слово „культура”, так часто надуживане, часом зовсім стерте, походить від латинського слова, зв'язаного з поняттям **обряду** („культ”). Існує і друге слово, що у деяких народів заміняє слово „культура” — це слово „цивілізація”, зв'язане з латинським словом „цівітас” — місто. Ці два слова, властиво, окреслюють те саме. Під прийнятим у нас словом „культура” розуміємо все те, що створене людиною. Підкреслюємо **створене**, а не зроблене механічно, бо справжні культурні факти, є наслідком **творчого акту**. Очевидно, що це слово, це поняття є аж надто гнучке і може мати багато, в залежності від речення, відтінків, навіть значень.

Як не фаховець, позволю собі навести простий життєвий приклад. Либонь року 1922 в польськiм таборі для інтернованих, де була певна частина нашої Армії (6. дивізія ген. М. Безручка), з'явилися окремі групи з російських відділів Савінкова. В нашiм бараці опинилося кілька людей, а серед них кілька бувших вищих урядовців (якийсь прокурор з Петербургу і інші). Ці люди, дуже занедбаного вигляду, лежали сливе

цілий час на брудних сінниках і навіть лежачи харчувалися з менажок. Зате цілий той час поміж їжею і сном вони присвячували спогадам про „блістательний” Петербург, славні ресторани і те, що і як вони там їли. Робило це все на нас враження жалісне, але і відпихаюче, якесь „антисанітарне”. До цієї ж групи належав досить літній чоловік з виразною військовою поставою, бідно (як всі), але дуже охайно одягнений. Він мав з собою сина-підлітка. Робив враження старого старшини, знаного в старій Росії типу „вічного капітана”. Вони з сином тримались осторонь від нас також. Коли приходила пора їжі, цей старий сотник виймав зі скриньки чистий рушник — о, диво! — вишиваний, розстеляв його на якимсь стільчику, син ставив на нім менажку з юшкою, вони хрестились, виймали ложки і повагом їли. Ці — батько й син (яких національність — після обсервації їх способу харчування — була для нас ясна), творили разючий контраст з „петербуржцями”, неголеними, розкуйовдженими, забрудненими, з їх масними анекдотами й смакуваннями і з їх безнадійним занепадом, що нагадував героїв Достоевського.

І коли я згадую — на тлі таборового вбожества і безнадії, на тлі петербурзьких „бувших людей” — отих „малоросів”, батька й сина, я кажу собі: то була — **культура**. То було те, що створилося на нашій землі протягом століть і тисячоліть, всоталося в кров і жили, і чого жадні скити, половці, гуни, татари і навіть москалі — не всіли були знищити.

Ми є свідками і, почасти, учасниками страшних подій, коли наш національний організм всіма способами і засобами нищать, калічать, що більше — намагаються винатурити, вийняти з нього його духовий зміст і вкласти, натомість, цілком інший. Ворогові ходять про витереблення того, що Шевченко називав

в людині „образ Божий”. І ми бачили і бачимо колосальний внутрішній спротив нашого національного організму, велетенську потенціально силу в нім, що змушує — мимо всіх обставин — виймати, фігурально кажучи, отой рушник і перехреститися перед тим, як їсти навіть невольницьку юшку.

Відомий німецький історіософ Освальд Шпенглер, автор голосної в свій час (початок 20-х років) праці „Унтерганг дес Абендляндес”, гостро розрізняє поняття „культури” (з її невідмінним складником духової творчості) від секундарного поняття „цивілізації” (з її механічною репродукцією вже роблених, а не „творених” речей). Не в словах, розуміється, справа: уживаючи слова „сівілізасйон”, французи, напр., розуміють те саме, що німці і Шпенглер під словом „культура”*)).

Але мусимо нині ствердити, щонайменше, дві великі істини:

1) Чи ми маємо на думці „культуру”, чи „цивілізацію”, комплекс „культуро-цивілізації”, як загальне правило, є єдиний-неподільний (парляменти існують по багатьох країнах, але лише в Англії парламент є **органічним** складником англійської культури, залишаючись по інших країнах лише „ознакою цивілізованості”, нерідко скарікатуризованою).

2) Немає культури (чи, як хто воліє, „цивілізації”) без коріння, без генетичної лінії і без обличчя, звичайно, **національного** (хоч часом, але досить поверховно

*) Надзвичайно влучні думки і концепції О. Шпенглера (зокрема про культуру, як **організм**) треба поставити в зв'язок з думками українця з походження М. Данилевського („Росія і Європа” 1871) знайомого Т. Шевченка, що він з ним зустрічався і дискутував (на засланні в Новопетровську). Є підстави припускати, що О. Шпенглер був знайомий з думками М. Данилевського.

— „імперського” чи „державного”, що в більшості, остаточно, є лише псевдонімом „національного”).

Безнаціональної культури немає. Безнаціональною може бути, вживаючи виразу Шпенглера, лише переймана „цивілізація”, але й тоді треба пам'ятати, що і за паротягом, і навіть за рефреджірейтором тягнеться певна генетична лінія аж до „місця зродження” тих приладь.

Ми кажемо: культура Півдня, культура Півночі, культура Сходу і Заходу, культура європейська, культура французька..

Коли думаєш про нашу культуру, культуру нашої землі — передовсім, пригадуєш, як бурхливо політична історія по ній переходила і як історія періодично перетинала **тяглість** нашої культури, як унеможлилювала їй безперервний розвиток. Тому я й назвав тему цієї розмови „геокультура”. Я не зустрічав цього терміну, але думається мені, що — аналогічно до терміну „геополітика” — він буде більш на місці: наша культура не завжди була лише „національною”, її напрямні її глибший і ширший зміст були часто диктовані і давані саме географічним положенням нашої Батьківщини.

Культура є також функція тривання людини на данім терені. Кочовики-номади (справжні, чи лише в переноснім значенні) культури творити неспроможні: треба мати тривалий контакт з даним географічним положенням, коли ж той контакт тратиться, про жадну тяглість людської творчості вже не можна говорити.

Географі бо (клімат, краєвид) ще тісніше і ще органічніше зв'язана з культурою, аніж політика. Політика є функцією організованості влади, функцією її сили, і тому політичні кордони держав є величиною „змінною”, в той час, як культура — є величина

більш або менш „стала” і її кордони, особливо на нашій Батьківщині, є, в певнім сенсі, непорушні, „незрушними”. Правда, це не перешкодило нашій культурі променювати на дуже великім радіусі...

Є у Шевченка річ, що він назвав її містерією. Це — „Великий Льох”. Не знаю, який задум був у нього, яка думка корениться в самім наголовку цієї речі. Але самий образ „Великого Льоху” (він, до речі, є в одному з сонетів Зерова), на мою думку, є символом саме культури нашої землі. В світлі сучасної археології тубільне населення нашої землі налічує яких 4 тисячі літ **безперервного** на ній існування (щонайменше від новокам'яної доби — т. зв. неоліту). Таке є **мірило** культури нашої Батьківщини.

II

Звернімось до мапи Батьківщини. Ми бачимо на ній три виразні смуги: **ліс** — на півночі, **лісо-степ** (приблизно на широті Київщини) і **степ**, одне з дуже типових явищ нашої географії, що тягнеться до нашого **моря**, яке становить природно-географічну підставу нашої Батьківщини..

Лісова смуга нашої Батьківщини найбільш заховала тяглість культурно-історичного життя (напр., Чернігівщина) тому, що для кочовика-номада з його отарами і „кібітками” ліс становив значну перешкоду. Меншою перешкодою для кочовика була смуга лісо-степова і тому історик і археолог натрапляє в цій смузі на певні зміни в культурнім її обличчі, перерви в тягlostі культурного процесу.

Врешті, йде смуга, що відогравала таку величезну роль в найбурхливіших і найтрагічніших добах нашої історії, смуга, що її, наприклад, Вячеслав Липинський уважав (в її націо-психічних наслідках) найбільшим прокляттям нашої землі, аж до недавньої „махнівщи-

ни” включно („дух степу”). Степова смуга становила відвічний „коридор”, відвічний географічний „протяг” в нашій історичній „помешканні”. Через той „коридор” проходили періодичні хвилі кочових навал, що їх Азія викидала з своїх нетрів. „Коридор” цей — понадто — відтинав нашу Батьківщину від її природної підстави — моря.

Всі ці три геокультурні смуги нашої Батьківщини перетинає один з найстарших на землі водних шляхів — Дніпро.

Цей шлях — „путь із варяг у греки”, як зве його наш старий Літопис, з одного боку **перерізає** нашу Батьківщину на Право- і Лівобережну Україну. А цей розподіл потягав за собою знані політично-державні наслідки, такі наявні вже, наприклад, за панування Ярослава Мудрого, коли то цей син Володимира Великого, у висліді драматичної боротьби за київський трон, віддав був Лівобережжя тьмутороканському князеві Мстиславу Сміливому („іже заріза Редедю перед полки Касожськими”, як говорить про нього „Слово о Полку”). З другого боку, Дніпровський водний шлях **зв'язував** варязьку „браму” Київської Держави — Новгород з тим світом, що відогравав таку істотну роль в розвитку цілоти нашої культури: маю на думці середземноморський культурний круг античної Еллади.

Це ствердження ніколи не зайво підкреслювати ще і ще раз, бо цей факт являється в історії і в змісті нашої культури найбільш важливим і, певно, найбільш в наслідках своїх рішальним та судьбоносним для нації.

Наша бо земля протягом довгих століть належала до антично-грецького кругу, до кругу античної культури Еллади — родовища пізньої культури і Риму, і Європейського Заходу. В цей факт варто вдуму-

ватися частіше і глибше. Наша земля, отже, знаходилася в крузі великої, в своїм універсалізмі, неперевершеної, властиво, єдиної культури, до якої належав старовинний світ і з якого частини, варіанту, витворилася геть пізніше західня культура, вся західня культура, вся західня цивілізація сучасна і все те, що нині називаємо європейською культурою. До цього кола не належала тоді ані Середня, ані Західня Європа, ані сусідні нам — від Заходу і, тим більш, від Півночі — народи. Ми були північною країною, північним сегментом цього культурного кола, що його так розширив героєм популярної в нашій середньовіччі повісті — Александер Македонський. І так небезпечно розтягнув був той круг на південь і далеко на схід...

Факт приналежності землі нашої Батьківщини до цього кола, факт довголітнього перебування наших пращурів в ній (від VIII-го ст. до Хр.) дав, мусів дати, величезні наслідки, які жили, живуть і житимуть в нас, в нашій підсвідомості, в нашому організмі, крові і жилах, навіть в „інервації” (як казав покійний В. Антонович, до речі — медик, як і історик з освіти).

Нагадаю усталені історичні факти. Починаючи від VIII в. до Хр. античні греки закладають на нашій чорноморській побережжі, переважно при дельтах річок — Дністра (Тірас — по-грецьки), Богу (Гіппаніс), Дніпра (Борістен), Дону (Танаїс) — ряд торговельних пунктів-факторій, що розростаються в міста, деякі в досить великі. Це Тіра при гирлі Дністра (тепер Акерман), це славнозвісна іонійська Ольбія при гирлі Богу (коло Миколаєва). Це відомий вже з нашої історії дорійський Херсонес (Корсунь) в Криму біля теперішнього Симферополю. І багато інших. Але ще більш знаний — Пантікапейон (при Озівській побережжі, тепер Керч, колись Корчев), що розвинувся пізніш найбуїніше і в середині I ст. до Христа став

столицею Понтійської держави Мітридата Великого — переможця скитів і грізного, хоч і поконаного пізніш, суперника Риму. Навіть назва нашого княжого Тьмутороканя якось фонетично в'яжеться з попередньою грецькою назвою цієї місцевості „Таматарха”.

Про ці колонії-міста і про їх доокільні місцевості маємо свідчення античних грецьких вчених-географів, істориків, поетів. Особливо живі і зворушливі є описи Ольбії, що квітла багатством і культурою, що пишлася знанням Гомера і Платона, що жила духом античної філософії (свідчення письменника Діона Хризостома). Великий грецький історик Геродот відвідав Ольбію всередині V ст. до Христа особисто і серед своїх праць присвятив цілий том (IV) саме нашій Батьківщині, що її греки називали тоді Гіперборею (ц. т. „Запівніччю”). В періоді античної грецької колонізації наша земля грала роль такого ж постачателя збіжжя для тодішнього світу Еллади, як в XIX ст. — для Західньої Європи*).

З колоніальних осередків при дельтах наших річок і на чорноморській побережжі антична грецька цивілізація пішла водними шляхами на північ і, як по жилах, розходила по цій землі (Геродот оповідає, наприклад, про нарід „будинів”, який займав терени нинішньої Полтавщини і який, судячи з Геродотових описів, мав характер народу культурно досить еллінізованого). Є у Геродота зворушливе оповідання про двох „гіперборейських” дівчат, які, в супроводі охорони, несли вінки з пшениці аж на острів Дельос, де був славнозвісний храм Деметри (божества Матері-

*) Цікаво, що назва „Ольбія” в перекладі значить „щаслива”, „благословенна”, може і „урожайна”, а „Пантікапейон” треба б перекласти, як „всехліборобська”, „всезбіжева”. З цих міст греки вивозили многі тисячі тонн зерна річно. І недаром державним знаком Держави Мітридата був колос (напр., на монетах).

Землі). Слушно В. Щербаківський добачає в цім аналогію з пізнішими нашими святами обжинок або й Спаса, коли то святять плоди землі. Цей епізод (а він не міг бути вигаданий) свідчить про два важливі факти: 1) культура на нашій землі і у її мешканців — була хліборобська, осіла і традиційна, 2) зв'язок з античним світом Еллади був безсумнівним і тим більш глибоким, що ішов також по лінії релігійній, отже найінтимнішій і найістотнішій, тим більш, що такі „прощі” до грецьких святинь (як свідчить Геродот) не були випадкові. Хай не дивує нас, що тодішнє населення нашої Батьківщини називає Геродот „скитами”, іменем народу іранського походження, що тоді мав владу на нашій землі, хоч Геродот і розрізняє в цій збірній, офіційній, назві „скитів-орачів” — саме тубільців і автохтонів — від скитів, що виконували адміністративні функції і, правдоподібно, були властивими скитами.

Надто багато „влад” і „назв” зазнала наша земля протягом тисячоліть її бурхливої історії... Але назви не міняють істоти речей. А істотним було те, що існувало автохтонне населення (як свідчить археологія) і що те населення культурно належало в античних часах до світу Еллади.

III

Коли ми пригадуємо собі головні складники античної грецької культури і — при цім — пробуємо знайти сліди тих складників, які всякли в нашу землю і її прамешканців, то в першу чергу мусимо згадати **людську особистість**, правдоподібно джерело нашого пізнішого спеціального „індивідуалізму”.

В противагу тим культурам, де в осередку їх стоїть з одного боку — **автократ**, а з другого — **маса**, безоблична і тому автократові невольничо-покірлива, де

немає приватної власности (все є „государеве”), де панує своєрідний „колективізм” і „плянова господарка” (з „продподатком”), де держава є молохом, який розчавлює і поглинає індивідуальність і де її авторитарний володар є, в суті речі, так само безобличний, як підвладні йому „маси” та бюрократично-поліційний апарат влади (старовинні Персія, Вавілон, Єгипет, імперія монголів XIII ст., Москва XIII-XVIII ст. і СССР XX ст.), — в осередку античної культури Еллади стояла Людина, як структурний складник Суспільства (а не арифметичний складник безструктурного механічного „колективу”, що всяку індивідуальність згвалтовує і поглинає безрешти), відтак племені і народу.

Це є найістотніша властивість культури, що досі звемо її „західноєвропейською”, яка зродилася, власне, як синтеза античної культури Еллади і старовинного Риму, одуховленого християнством і витворена була в періоді т. зв. Середньовіччя, що неукі і пропагандисти часто називають його „темним”. Коли в тамтих культурах „держава” гіпертрофується в постать якогось містично-апокаліптичного звіра, а тотальний зверхник її обертається в постать надлюдську, чи нелюдську, бо він є завжди „богди-хан”, „чінгіс-хан”, „падішах”, „цар царів”, „атец народів” і т. п., — то в культурі Еллади „держава” виростала, як природня **потреба** суспільства, як **знаряддя** народу, виростала „знизу”, а не накидалася „згори”. Таким був антично-грецький „поліс” (держава-місто), такими були західноєвропейські держави-міста Середньовіччя, таким був, теоретично кажучи, західноєвропейський і наш середньовічний „февдалізм” Києва, чи Галича, та й пізніш, озброєні „магдебурзьким правом”, наші міста XV-XVII ст.

Коли в сфері цієї (назв'їм її досить приблизно —

„західньої”) культури навіть великодержави, імперії, як правило, не посягали на суспільну структуру, традиції, обряди і т. п. народів завойованих (класичний приклад — Рим і його світова імперія), то в сфері тамтої (назв'ї її теж дуже приблизно — „східньої”) культури „імперія”, будучи результатом голого підбою, неоправданого жадним „культурним посланництвом”, не могла стерпіти в колі своєї централістичної автократії жадної індивідуальної риси, жадної іншопольської ознаки, обряду, традиції, мови: „чінгісхан” (чи „атец народів”) витереблював все це дотла, як „ересь”, як „ухил”, як „місцевий націоналізм”. „Де ступив мій кінь, там трава не росте” — казав історичний чінгісхан. І це повторювали його наступники і навіть — географічно — „західньоевропейські” наслідувачі, бо для тамтої культури (що, поза тим, має свої географічні, кліматичні і расові підстави) немає нічого страшнішого згубнішого за природню **органічність** життя, яка в рамках тієї своєрідної культури вміститися не може: раніш, чи пізніш вона їх розсаджує.

Саме ніщо так не було притаманне античній Елладі, як ота природня органічність життя. І топографію, і клімат, і расу, і психіку, і філософію, і релігію в античній Греції — все це можна було обняти повищою формулою.

Ні асиро-вавілонські „царі царів”, ні перські падишахи, ні єгипетські фараони з їх пляновими господарками і „соціалістичним будівництвом” пірамід, як рівнож, ні піски пустинь, ні орди кочовиків, ні монотонне виття азійського шамана — не лише не імпонували б грекові, але просто залишалися б поза кругом його розуміння, як не розумів античний грек жадного релігійного фанатизму визнавців людоджерних богів країн жорстокої природи, країн голоду, епідемій, повенів, лютих морозів чи лютих спек.

Коли Еллада будувала (а вона будувала багато, і навіки), то це не був потворний пам'ятник калічених наганячами рабів, а надхненний гимн радісної своєю творчістю людської праці і людського генія — Партенон (зруйнований допіру 1687 року!). Коли Еллада творила свої міста, то не були то потворні озії Вавилону чи навіть пізнішої Олександрії, лише повні зелені і мармору, повітря і світла оселі богів, подібних до людей, що за зразок їм були боги. А коли Еллада „різьбила з мармору своїх богів”, то не були то неналтожорстокі „боги вогню” Ассирії, вавілонські „ваали”, циклопічні одоробла Азії чи обожувані песиголовці Єгипту, — то була глибоколюдська довершеність і **краса**, краса — перш за все.

IV

В світлі людяної, антропоцентричної релігійності Еллади стає зрозумілою нам генетична лінія і нашої релігійної свідомости, в якій „Христос іде за плугом”, а „Марія їсти приносить”. І без якої знана поема Шевченка („Марія”) обертається на блюзнірський твір, а не найвищий вияв тієї свідомости у нашого народу. Рівно ж, чи не в старовиннім „полісі” античної Еллади треба шукати праязку історично-українського ідеалу, що виродився був геть пізніш в зловісний психічний комплекс „хутора” і „хуторянства”?

Що ж говорити про місце **краси** в нашій духовості, в нашій творчості, в нашій побуті? Це річ настільки очевидна, що не вимагає обговорення. Чи візьмемо наші вишивки, чи наші писанки, чи наш народній стрій, чи пісню, чи хату, чи — донедавна ще мережані ярма для волів, а ще й досі цяцьковані у гуцулів речі і приладдя — все це є просякнене характеристичним панестетизмом, якого родовід не підлягає сумніву і з огляду на його многовікову закоріненість, і з огля-

ду на його форми, і з огляду на разючі, часом, аналогії.

У якого іншого з сучасних нам народів вживається, наприкл., слово „гарний” не в значенні лише „красний”, а в значенні внутрішньої якості, доброти, вартості („гарна людина”, „гарний врожай”, „гарна пшениця”)? І коли пригадаємо собі антично-грецьке, властиво, неперекладальне, поняття „калоскагатос”, що одночасно означало комплекс „красного й доброго”, знову ж напотикаємо праджерело тієї властивості. Бо коли вглибимося в область нашої морально-етичної свідомості, то побачимо, що наша етика таки зовсім постарогрецькому є органічно злита з нашою естетикою. „Негарний вчинок”, або „негарне поступовання” — вирази, які свідчать, що естетика і тут є ніби критерієм етики. Але наша етика, позатим, є темою надто широкою, щоб над нею тут зупинитись. Скажу лише коротко і, на жаль, без аргументації, що навіть прийняття Християнства застало у наших предків, поза всяким сумнівом, щось таке, що можна було б назвати „християнською” етикою у формально ще поганських племен нашого народу. Відограла тут свою ролю відвічна хліборобська культура плюс матріярхат, вкорінений настільки глибоко, що його прояви подибуємо і в новішій періоді, і в Козацьку добу, і, наприклад, на Гуцульщині — навіть донині.

Не є моїм завданням шукати тут дальших аналогій і споріднень — це завдання фахівців-дослідників. Наведу лише дивні слова Йогана Готфріда Гердера (1744-1803), великого дослідника національних культур, визначного історіософа, приятеля Гете і учителя нашого М. Максимовича:

Україна стане колись новою Елладою. Прекрасне підсоння цієї країни, погідна вдача народу, його музичний хист, плодюча земля — колись обудиться. Із малих племен, якими адже ж

були колись греки, постане велика культурна нація. Її межі простягнуться до Чорного моря, а відтіля ген у широкий світ.

Це написано року 1769. Кілька років пізніш зруйновано було нашу степову Спарту — Запорозьку Січ (1775). Над нашою Батьківщиною западала довга історична ніч бездержавності. Тим більш вражаючо звучать слова Гердера. Здійсниться, чи не здійсниться ця чудова візія великого ідеаліста і предтечі доби європейського романтизму та — в певнім сенсі — визвольного націоналізму нашого століття? Але треба подивляти: прозорливість і влучність думки чужинця, який з такою геніяльною інтуїцією відчув **дух** нашої культури.

V

Думаю, отже, що комплекс Еллади в цілокупності культурних наверствовань нашої землі являє собою надто могутній і надто глибокий поклад, щоб його значення недобачати або ним легковажити. Думаю навіть, зважаючи на всі окремі ознаки і складники, що той поклад, без більшої помилки, можна вважати за **підклад** нашої культури. Згадаймо хоча б своєрідний „гуманізм”, чи то „Руської Правди” (де була кара за образу людської гідності), чи „Поученіє” Мономаха („винний, чи невинний — не убивайте!”), гуманізм, що на 3-4 століття випередив західноєвропейський. Антично-грецька генеза цього гуманізму (як, зрештою, пізнішого західноєвропейського — також) не підлягає сумніву. Наш старокиївський гуманізм з’явився лише безпосередніше, власне наслідком причин чисто геокультурних, — географічної приналежності до світу Еллади.

Я полишаю на боці спробу оцінки антично-грецького складника нашої культури під кутом погляду йо-

го державотворчої, ужитково-політичної догідности. Ця тема була б і начасна, і важлива. Я лише мушу ствердити, що в тім домінуючій складнику нашої культури таїлася певна очевидна однобічність. Той характеристичний панетизм і панестетизм, та людська індивідуальність в осередку світогляду, та, в певнім сенсі, обмеженість комплексу античного „полісу”, врешті, лагідна душевна мирність і мудра примиреність психіки, що майже виключала момент боротьби і мілітарної бойовости, — все це, без сумніву, заважило на політичній історії античної Греції. І все це, без сумніву, відогравало ролю в наших геополітичних умовах, в сусідстві з варварами і періодичними навалами зі Сходу й Півночі. Цей культурний складник в таких геополітичних обставинах не лише не озброював в неунікальній боротьбі за існування, але, може, навіть обеззброював. Цей, з природи речі, культуроплідний, культуротворчий складник дуже трудно було б назвати державотворчим.

І, власне, державотворчим *par excellence* було те політичне явище, що прийшло на зміну Елладі і що звемо його Рим. Рим з його культурою, в якій осередку був войовник і правник, а ніколи філософ, чи мистець, ба навіть індивідуальність в антично-грецькім сенсі. Але стопа римського легіонера ніколи не ступила глибше на землю нашої Батьківщини, поза межами бувшої держави Мітрідата Понтійського на південнім сході і поза теренами Подністров'я на південнім заході, де й донині села носять назви римського цісаря Трояна (Троянів Вал, напр.), що про нього до речі, згадує і „Слово о Полку”. Ця обставина, може, не менш важлива для нашої дальшої історії, як і комплекс Еллади в нашій культурі. Правну і устроєву неусталеність Київської Держави Середньовіччя треба б в безпосередню залежність поставити з відсутністю Риму на теренах Подніпров'я. І до цієї теми ми ще вернемося.

Ролю „Риму”, який дещо зрівноважив і доповнив нашу „елліністичну” однобічність, який прищепив нам боеві, мілітантні і мілітарні психо-культурні властивості, відограли інші чинники, чинники далекі від римськості, чинники, що їх можна б уважати за **ерзац** Риму.

Це були: готський епізод (коли брати його в нашій мірилі, бо він, все ж, тривав пару століть), це було варязтво і це була геокультурно зв'язана з Елладою, а геополітично з Римом — Візантія з її Царгородом-Константинополем.

Аж до зайняття столиці Константина Великого турками року 1453 — Візантія, прийшовши на зміну античній Греції і буди дуже своєрідною синтезою Еллади і Риму, займала попереднє місце Атен в прадавнім крузі культури, до якого належала наша земля. З упадком Царгороду культура нашої землі вже починає мати два вогнища — на сході і заході. І образ культурних та й політичних границь нашої землі вже з **кола**, з осередком у Києві, перетворюється на **еліпсу**.

Листопад, 1953

Б. КИЇВЬКА ДЕРЖАВА СЕРЕДНЬОВІЧЧЯ

Багато пройшло культурно-політичних хвиль через нашу землю, як це ми пробували накреслити попередньо. Багато прерізних культурних струмів, струмків і потоків. Величезне значення при цім мав факт давньої приналежності нашої землі до антично-грецького культурного круга. Але треба при цім ствердити ще одну, не менш важливу річ.

На зміну Греції, як відомо, прийшов Рим. Отже, Рим до нашої землі доходив, на окраїнах її перебував, але на нашій землі, як цілості, ніколи довше не зупинявся.

Рим і його культура були, в певнім сенсі, протилежністю грецького світу. Коли антична Греція була явищем, в першу чергу, культурним і культуротворчим, в питомім значенні цього слова, то культура Риму — це була культура політична, державна, військова, правнича. Коли в осередку антично-грецької культури стояла особистість, індивідуальність, то в осередку культури Риму стояла дисципліна, гієрархія, організована цілість, що обіймала всі „провінції” і знаходила для кожної індивідуальності її структурно-будівне місце.

Рим не залишив нам ані великої літератури, ані великої філософії, ані великого, остаточно, мистецтва (поза інженерійним). Але Рим залишив величаві і вічні скарби в постаті державного будівництва, військової, державної організації, а — передусім — в області **права**. Відомо, що й донині по всіх університетах цивілізованих країн існують катедри римського права, тієї „догми”, що залишається підставою для

правничої творчості в крузі європейської (та й світової) культури.

Рим залишив нам вікопомний ідеал громадянина („дівіс романус”), отже, і громадянина-воєнка та громадянина-адміністратора.

Коли згадується Рим, завжди згадується одночасно той римський консул, що під час війни засудив був на смерть власного сина лише за те, що, як запальний воєнка, той зробив був **самочинний** напад на ворога. Мимо успішности того нападу і приведених полонених, син пішов — з наказу батька — на страту, бо переступив **закон**, зламав **наказ**, порушив дисципліну. В понятті Риму то був злочин найголовніший. „Дура лекс, сед лекс” (твердий закон, але закон) — це було основою правосвідомости римлянина і осередком римських чеснот.

Цей образ старого консула, цей епізод зі страчення сина (як він нагадує Тараса Бульбу у Гоголя!) — це символ Риму, це властивий образ римської культури. Там, де був Рим, де найдовше ступила нога його легіонера, там назавжди залишалась школа дисципліни, школа громадянського обов'язку, школа виховання мужів, школа **держави**.

Про Рим у нас залишилися тільки згадки і сліди. На Поділлі є містечко Троянів Вал. Про „віки Трояні” згадує „Слово о Полку”. Цьому видатному римському цісареві (53-117 по Хр.), що його так цікавили наші землі, найбільше пощастило в пам'яті нашого народу. На південнім сході нашої Батьківщини провадив Рим затяжну війну (в I ст. до Хр.), з найцікавішою постаттю нашої протоісторії — Мітридатом Понтійським (Великим), в певнім часі небезпечним суперником Риму. Є легенда, що нещасливий у війні з Мітридатом римський консул Лукулл (славний своїм „мистецтвом їжі”) власне тоді вивіз з України вишневе дерево, і воно ніби й досі росте в Римі. Відомо також, що на тере-

ни теперішньої Молдавії (колись Дакія) римська імперія засилала своїх злочинців, м. ін. поета Овідія Назона (43 до 17 по Хр.). З тих часів узяла собі назву значно пізніша Румунія („Романія”).

**

Треба б тут пригадати антів.

М. Грушевський, якого велетенський доробок на полі нашої історіографії ніколи не зайво підкреслювати, уважав антів за безпосередніх предків нашого народу. Назву цю, як назву народу, що замешкував нашу землю, зустрічаємо у візантійсько-римських джерелах, але згадує її також і готський літописець.

Справді, коли читаємо характеристику цього народу (напр., у візантійця Маврикія VI ст.) то, поза всяким сумнівом, ми, сказати б, пізнаємо самих себе. Отже: громадоправство, емоціональність, брак авторитарної влади, головний (і єдиний) бог — бог грому (пізніший Перун?), жертви — волами (хліборобська осіла культура!), люди рослі тілом, „ні чорняві, ні біляві”, волелюбні, гостинність майже культова, жінки чесні „понад міру” (смерть чоловіка вважають за власну), полонених згодом пускають. Але: нетривкі, віроломні в договорах, „коли порізняться між собою, вже не погодяться ніколи”. Не приймають спільного рішення, бо „кожен має свою думку”. Багато князів.

Інше візантійське джерело (Прокопій) згадує, що анти року 537 боронили Рим від готів. Значить, були вже вояками. Чи не наслідок це готських впливів (III-IV ст.) і чи не були готи — в цім відношенні — першими нашими „варягами”? Та ще й в зв'язку з першою, без сумніву, монгольською з походження навалю, відомою під назвою гунів. Отже, **мілітарний** первень хліборобські племена, що заселяли нашу землю, тоді вже посідали, але **державницького**, як видно з свідоцтв, ще **не мали**.

Анти були епілогом нашої протоісторії (то значить частини історії, записаної у чужинців). Історію нам дало християнство. А можливість матеріяльного творення історії — варязтво.

Так ми підійшли до проблеми варягів і варязтва в нашій історії.

II

Коли керуватися найпростішою логікою, що її часом звуть „мужицьким розумом”, видається, що жадної проблеми, жадного „питання” в справі варягів і варязтва у нас — немає. Щось аж дивне є в тім, що покійний Грушевський так пристрасно поборював, як він казав, „норманську теорію”, так пристрасно, що часом аж проти очевидних фактів.

Сказати б, що це б'є по нашій національній гордості? Та ж варяги (нормани) заклали підвалини Бритійської Імперії, залишили своє ім'я у Франції (Нормандія), заснували державу на Сицилії. Нічого особливо принижуючого чи соромливого для нас — перебувати в такому сусідстві — немає. Вже не кажучи про те, що історичну правду не можна скасувати тими чи іншими людськими почуттями, а коли це й трапляється (напр., у поляків), то наслідки цього є надто ризиковні і зловорожі.

Протинорманістична аргументація М. Грушевського, його докази, сказати б, „самозародження” Русі — доходять часом границі наївності, що, приймаючи під увагу зовсім ненаївний характер цього великого вченого, видається дуже дивним і примушує припускати, що Грушевський на цім пункті мав якийсь особливий психічний комплекс. Справді, шукати джерел назви „Русь” в назві річки „Роси”, чи прикметника „русьвий”, як робить Грушевський, це значить, властиво, ухилитися від прямого шляху, бо ж давно відомо, що:

1) фіни називають шведів „руотсі”, що 2) тризуб — державний герб Володимира Великого і Ярослава — знаходимо в Данії, що в) наші національні барви спільні зі шведськими, що 4) імення перших князів, як імення „русів” на договорах, напр., Олега з Візантією, — є скандинавські і т. д. і т. д.

Але існує один факт, на наш нефаховий погляд, такої очевидності і ваги, що всякі дискусії в справі сенсу поняття „русь”, а — тим самим ролі варязтва в будові Київської Держави середньовіччя — стають зайвими. Це той уступ з відомої праці візантійського цесаря (X ст.), Константина Порфірогенета (Багрянородного), де подано рівнобіжно назви дніпровських порогів у двох мовах: „словенській” і „руській”. З того документу випливає недвозначно, що мова „словенська” є українська, ц. т. староукраїнська, а „руська” — поза всякими сумнівами — шведська*).

Видається певним, що мусіла з’явитись якась сила, якийсь чинник, який збудив осілого хлібороба, заколисаного геокультурними і геополітичними умовинами, до державного життя, який дав йому своерідну мілітарно-державницьку „ін’єкцію”, який прищепив йому почуття „меча” і „держави”, коротше, виконав ролю „Риму” в нашій історії. І таким чинником були, без сумніву, нормани, що їх наш літопис зве „варягами”.

Є цілий ряд фактів, знаних нам зі школи і з назов-

*) Паралельні назви порогів — „руські” й „словенські”: Ульворсі — Островний, Гелянді — Дзвонецький, Аеіфор — Ненаси-тець, Варуфорос — Вольний Праг (поріг) і т. д.

Імена „русинів” з договору Олега з Візантією 911.: „Ми з руського роду — Карло, Інегельд, Фарлаф, Вермуд, Руальд, Рідульфост — вислані від Олега, великого князя руського...” етс.

Відомо, що одного з воевод Володимира Великого — Вуе-фаста — нарід називав „Вовчим Хвостом”.

ництва (хоч би Аскольдова Могила в Києві, знищена Москвою в її плянованій акції ліквідації історії на нашій землі), які говорять, що „варягізація” нашого народу не була епізодом, але історичним процесом, що тривав віки, процесом, зв’язаним з існуванням Дніпрового шляху — „путь із варяг у греки”. Саме цим шляхом — з Новгороду Великого приходить норманська династія Рюриковичів до Києва. Цей шлях, підкреслюємо ще й ще раз, відіграв велику ролю в нашій історії і був і залишається геополітичною віссю нашої землі.

Історична наука, очевидно, ставиться критично до нашого старокиївського Літопису, не в усім йому довіряючи. Справді, є там елементи, які не можна брати з певністю на історіографічні терези. Але є там речі безсумнівні, підтвердження яких можемо знайти в чужих історіографіях (як договори Олега — першого вповні історичного володаря Київської Держави — з Візантією і багато інших фактів). Цікаво прослідити, наприклад, вплив нашої землі, підсоння, основного населення і його культури на Рюриковичів, на їх норманську психіку, на процес, що його можна б назвати „українізацією” варягів. Ось, напр., постать такого Ігоря (чоловіка Ольги), що робить вже не „варязьке” враження своєю емоціональністю, в певнім сенсі, м’якістю. І допіру, Святослав Завойовник — внук Рюрика — відроджує собою (як це часто буває в третім поколінні) постать справжнього варяга, як типом справжньої варязької жінки була його мати — Гельга-Ольга.

Хто бував на півночі, на скандинавській півночі, той може собі уявити, звідки народжувався тип варяга і серед яких обставин формувался варязький характер.

В умовинах північного холоду, серед убогої природи, що є там мачухою, а не матір’ю, на сірім тлі граніту і карлуватих сосон, у вічній боротьбі з холодом

і голодом — в таких умовах народжувався, жив і формувался норман.

У повісті В. Домонтовича (що був не лише повістярем, але й істориком культури, археологом, мистецтвознавцем і філософом) п. з. „Без ґрунту” виведений малознаний у нас маляр і архітект Степан Линник, сучасник Ю. Нарбути. Там подано і опис однієї з картин Линника, що дуже міцно відчував „варязькість”:

Первісна безплідна морена. Суворе північне море. Плещуть холодні, з білими гребінцями, хвилі. На пустельнім березі самотня дівчина в полотняній сорочці, вишитій червоними зобрами. Вітер жене хмари, дме в обличчя дівчині, тріпоче подолом її убрання, розплескує на каміннях біля її ніг білу піну хвиль. Жінка — слов'янська Ольга? варязька Сольвейґ? — мріє про землі далекі за морями великими: про полудневе сафірне море, про золото Царгороду..

(„Без ґрунту”, 1948, стр. 93).

От звідки зроджувалася у нормана та страшна сила, що носила його літерально по цілій землі. Варяги проборознили в своїх характеристичних човнах (які одідичили й ми аж до козацьких „чайок” з описів Бопляна — включно) всі моря й океани. Вони відкрили Америку перед Колумбом. Вони підбивали племена, засновували держави, давали їм підвалини війська і династії...

Такими були ті, що вдихнули мілітарно-державницький дух київським полянам, що натхнули вчорашніх мирних орачів на одчайдушні і жорстокі походи, аж на Візантію, на Царгород, де варязький конунґ — Олег „прибив свій щит на вратах”.

Описи візантійських хронографів подають страшні речі про перші напади нашої Київської Держави на

Візантію. Тим страшніші, що несподівано-дивні, неочікувані. В тих хронографах є може більше саме здивування, аніж жаху. „Як це могло статися, що нарід зовсім не славний, нарід, яким Візантія погорджувала, нарід, що не мав навіть імені, — зробив те, що ми тепер трясемося, як миші?”. Такими словами пише один з візантійських літописців (866 р.) про київських „варангой-рос” IX ст.

Це була справжня метаморфоза!

Наш початковий Літопис Нестора подає загально-відому історію „Призвання варягів”: київські племена, свідомі того, що вони не мають „ряду” („земля наша велика і обильна, та ряду в ній нема”), звернулися добровільно до норманів і запропонували — „приходіте княжити і володіти нами”. Цей літописний уступ, очевидно, можна уважати легендою (Грушевський і інші історики), понадто не дуже „педагогічною”. Можна ту легенду — досить обґрунтовано відкидати ба й зовсім відкинути. Але легенди не постають з нічого. Вони мають свою природу, свої підстави, коли і не лише матеріяльні, то завсіди духові, психічні. І ця „варязька” легенда, безумовно, містить у собі реальне ядро. Недарма вона перетворилася згодом у міт в антично-грецьким значенні цього слова. І цей міт — хочемо чи не хочемо — живе своїм незалежним від „наукової правди” — життям. І, певно, житиме далі.

Так, ми знаємо з чужинних джерел та і з наших таки літописців, що „варягізація” нашої землі була процесом не зовсім таким ідилічним, як подає міт. В дійсності відбувалося те все, очевидно, не так мітологічно: варяги мусіли завойовувати, отже, битися. Нападні мусіли боронитися (і то досить дошкульно для варягів) і т. д. Та й племена, що на них варяги натрапили, не роблять своєю вдачею враження надто мирного і лише хліборобсько-покірливого. Трагічний епізод князя Ігоря — чоловіка Ольги — з деревляна-

ми рисує нам це плем'я зовсім не в стилі затурканих селюхів: чисто „варязька” помста Ольги, правдоподібно, відносилася до цілком відповідних партнерів, за винятком, очевидно, поважних різниць поміж древлянською хитрістю і володарською мудрістю „архонтісси” (так звали її у Візантії) Ольги.

Ні в одному з володарів Київської Держави середньовіччя „варязтво” не проявилось так необмежено повно і так яскраво, як саме в Рюріковім внукові — Святославові, що наша історія справедливо зве його Завойовником. Дванадцять літ князювання цього володаря-полководця (960-972 рр.) — це була без перерви одна героїчна епопея романтично-юного, щойно обудженого імперіялізму молодого нації, в якій, здавалось, гармонійно зіллялися еллінство і варязтво, „південь” і „північ”, сила і краса.

Святославові Завойовникові не пощастило побачити наслідки своєї бравурної чинності — його ранню смерть ціхує такий самий романтизм, як і його життя. Але можна з певністю припускати, що дальші епохи розвитку і розквіту Київської Держави — епохи Володимира Святого, Ярослава Мудрого, Володимира Мономаха — навряд чи були б здійснені в їх розмірах: Святослав Завойовник дав **мірило** і для народу і для землі. Можливо — назавжди.

Як суцільний варяг, Святослав не був ані дипломатом, ані навіть політиком. Відомо, як він попереджував ворогів: „Іду на ви”. Гнаний жадобою підбою, він носився, напр., з ідеєю перенесення столиці до дельти Дунаю: „не любо мі жити в Києві, хошу жити в Переяславці (болгарським) — тут середина моєї землі”. Але ще на початку свого князювання він, поширюючи свої володіння на схід, зруйнував державу хозарів, тих, що колись їм платив данину Київ. І це була одна з найбільших політичних помилок князя-завойовника, бо, знищивши хозарський каганат на нижній Волзі, Святослав

відкрив браму Азії, і цілі століття по тім хвилі азійських орд підмивають Київську Державу, щоб у віці XIII її залляти цілком.

Даремно бояри намагалися стримувати свого воєвничого князя — „чужої землі шукаєш, княже, своєї не бережеш”. Але варязька натура була сильніша. Цікаво, що, намовлюваний матір'ю на християнство, він відповідав, що дружинники його „сміятимуться з нього”...

Він не шукав спокою чи стабілізації. Дванадцять літ його князювання — це безперервна варязька гонитва за ворогом і боротьбою, це безустанна імперіялістична пропасниця, яку защемила Київській Державі варязька династія. Енергія цього видатного володаря не знайшла, на жаль, ані виразного цілеспрямовання, ані конструктивної форми. Брак „Риму” проявився і тут.

III

Християнство на землях нашої Батьківщини не було незнане — згадаймо міт про Андрея Первозванного. Відомо, що готи прийняли християнство в Криму ще у IV ст. і мали там єпископа. Християнкою була Ольга і за її часів вже була церква в Києві.

Є підстави твердити, що 988 рік — рік офіційного прийняття Руссю християнства за Володимира Святого, — то була дата закінчення **процесу** християнізації Київської Держави. Відомим є також факт, що, за малими винятками на периферіях Держави (напр., у Новгороді і взагалі на півночі та північній сході), ядро Київської Держави прийняло християнство без особливих перешкод: це була ідилія в порівнянні з трудним, часом таким кривавим, процесом християнізації в деяких країнах європейського заходу (германські племена). Цвідчить це, перш за все, про те, що мо-

рально-етична свідомість населення Русі була якщо не близька, то внутрішньо-податна на етичну науку нової релігії. Власне, ця обставина (вона природньо витікає з цілого ряду географічних, культурних і психологічних причин), а не брак, мовляв, утриваленого в свідомості населення „олімпу” поганських богів, пояснює **легкість** прийняття моральної науки Христа. З другого боку, не треба забувати про **напря́м**, звідки пішло сяйво Євангелії. Це була — Візантія, традиційна і безпосередня спадкоємниця старогрецької Еллади, яка, як з'ясовано раніше, охоплювала своїм широким колом також землі нашої Батьківщини і творила довгі віки її геокультурну основу. В цій „грецькій” християнізації нашої країни велику роль відіграла **многовікова геокультурна інерція!**

Візантія — ще IX-X ст. — то був центр світової культури, щось на подобу Франції XVIII ст. Розуміється, Царгород не був ані вчаснішими Атенами, ані пізнішим Римом. То була пізня, своерідно-еклектична і досить ризикозна **спроба** їх синтези (не забуваймо, як багато увійшло до тієї „синтези” елементів екзотично-орієнтальних, малоазійських). Поза всяким сумнівом візантинізм містив у собі яди, притаманні кожній пізній, секундарній і епігонізуючій, культурі: там вже затиралося **національне** обличчя культури і денатурувався її **дух**. Візантинізм був, сказати б, „інтернаціональний” з усіма прикрими наслідками цієї властивості. Візантійська культура стояла вже на самім скраю „цивілізації”. Від римської правничості йшлося вже до зорієнталізованої казуїстики і псевдоправничого талмудизму (мимо, що саме від Юстиніяна VI ст. ми маємо повний звід „Римського права”). Від римської релігійної толеранції (чи, як хто воліє, індіферентизму) у Візантії приходять до цезаропапізму, отже, до чисто орієнтальної сакралізації держави. Від еллінського республіканського громадянина, від рим-

ського **цівіс романус** приходять до підданця обоженного кесаря і його майже обоженої імперіяльно-державної бюрократії. Від літератури і науки — до трактату, більш або менш „теологізованого”. Від плястики — до ікони. Натомість, постає велика культура церковного співу, яку дідичить Київ і ми.

Тема Візантії в нашій культурі, історії і навіть долі нашої Батьківщини є тема величезна і важлива. Останні десятиліття тему цю загострили і закривізували, як, може, лише в століттях XVI-XVII. Тут вистачить лише нагадати й підкреслити найважливіше. Залежність культурна, отже фактично релігійно-церковна, з точки погляду Царгороду X-XI ст. була рівнозначна з політичною. Інтронізація в Києві візантійського єпископа розглядалася у Візантії, як збільшення імперії Ромеїв ще на одну провінцію („епархію”). Тому згодом зусилля видатних володарів Русі мали на меті такий стан „духовного протекторату” Візантії зрушити і наставити в Києві єпископа власного. Це й сталося вже за панування Ярослава Мудрого, сина Володимира Святого, в добі (XI ст.), що її можна б назвати зенітом Київської Держави Середньовіччя (досить перелічити: будова Софії, шкільництво, перші бібліотеки, „Руська Правда”, династичні зв'язки, опанування галицьких окраїн, успішна боротьба проти Степу). Таким першим єпископом-киянином був, як відомо, Іларіон, один з перших (якщо не перший) оригінальний автор старокиївського письменства („Слово о законі і благодаті”). Треба також підкреслити, що вплив візантійської культури, як церковної, так і літературної, — пішов не безпосередньо, а через Болгарію (Охрид), отже забарвлювався староболгарськими впливами, тим більш міцними, що базованими на багатих здобутках болгарського „золотого віку” доби царя Симеона. Адже літературна мова Київської Держави, що ми її можемо уважати староукраїнською

і що править і досі за своєрідну „латину” православного світу — є мова староболгарська (македонська) своєю основою, поважно „зукраїнізована” допіру десь в XII-XIII ст. Цій мові — геніяльному витворові святих Кирила і Методія — завдячуємо найвидатніші пам'ятки старокиївського письменства: опріч Літопису, Патерика Печерського, Хождєня Данїїла, також монументальне „Поучєнє дітем” Мономаха та неперевершена поема „Слово о Полку Ігорєві” — несмертельне свідоцтво мистецької культури нашого Київського Середньовіччя.

Не можна також забувати про впливи Заходу „католицького”, вже з Риму, що їх в жаднім разі не припинив, не послабив розподіл єдиного до 1054 р. Християнства. Розподіл стався саме три роки по наставленню Іларїона, як митрополита Київської Церкви, отже, в часі, коли Київ був в стані певного усамостійнення (коли й не відриву) від офіційної Візантії.

До Києва приїздять не лише окремі представники Римської Церкви, а й папські легати. Зв'язки з латинським Заходом зміцнюють династичні шлюбні зв'язки (Ярослав Мудрий, — „тєсть Європи”) та й широкі політичні зносини з Заходом. Проблема „боротьби Риму і Візантії” за Київську Церкву висвітлена досі недостатньо. Фактом є, що на київським митрополичім престолі (XI-XII ст.) бачимо єрархів то греко- то латинофілів. І видається, що мимо енергійної пропаганди Візантії проти „латинства”, фанатично-непримиримий дух візантїїства ніколи глибше не діткнув Київської Церкви, принаймні до часу політичного упадку Києва. Не було це можливе ані історично-політично, ані культурно-психологічно: християнський „схід” і „захід” співжили в Києві одночасно і досить гармонійно, хоч і своєрідно. Не знайшлось геніяльних мужів, які б створили були в Київській Церкві рід латино-візантїїської синтези вже тоді в XI-XII ст. Але тих мужів не

знайшлося і пізніше, коли проблема може не так „синтези”, як **усамостійнення** Київської Церкви ставала ще більш пекучою. Цю неполагоджену проблему, що являє одну з генеральних тем нашої духової культури, бачимо й сьогодні на весь зріст перед нашими очима, очима сучасників великого митрополита першої половини нашого століття — бл. п. Андрея, який ту проблему зробив змістом цілої своєї багатолітньої церковно-пастирської творчости.

Елементи християнського „сходу” і „заходу” в нашій церковній культурі є надто яскраві і надто істотні, щоб їх грядуча „синтеза” була легкою і лише механічною. Відсутність церковно-обрядового фанатизму (як і всіякого — в сфері віри — фанатизму) скорше, як це не дивно, таку „синтезу” утруднювали, аніж полегшували: ця справа, властиво, ніколи не ставала у нас „на вістрі меча” — і тому, між іншим, залишилася (як і залишається) проблемою.

Користаючи з організаційно-правничої спадщини античного Риму, латинська Церква зуміла етику християнства зв'язати з правно-державними нормами, згодом геніяльно розмежувавши „Кесарева і Боже” і давши християнинові міцні форми християнської етики в його земнім, серед „кесарєвих” обставин, щоденнім житті. Наше „варягізоване” суспільство Київського Середньовіччя X-XII ст. (не маємо тут на думці „маси”) не було спроможне прийняти нову релігію, хай навіть з драматичним „катарзисом”, але суцільно, без психологічних комплікацій і небезпечного фрагментаризму та не менш небезпечної односторонности. Коли спочатку варязький династ Русі дивився на християнство (понадто в його візантїїській постаті), лише як на явище **політичної** натури („сватання Володимиром Великим візантїїської царівни є в тім же приблизно стилі, як і „сватання” Лупуллівни Молдавської Богданом для сина Тимоша XVII ст.), то згодом, входячи глиб-

ше в сферу християнської етики, він, адже ж бувший поганин, для якого влада і сила були всім, — мусів зазнавати, якщо й не цілковитої психоетичної катастрофи, то у всякім разі великого психічно-морального стрясу, майже заломання. Недарма Святослав Завойовник „відмахувався” від християнства: це був відрух його варязького „інстинкту самозбереження”. У Володимира Великого цей перехід до „Володимира Святого” був дійсно переходом у протилежність, у своєрідну „екстрему”: маємо літописні нотатки про те, що єпископи мусили йому, вже християнинові, нагадувати про обов’язки князя, про утримання карності і т. д. З поганина, жорстокого політика і ще жорстокішого войовника Володимир — ніби без „переходу” — опиняється з цілою варязькою прямолінійністю в „царстві не од мира сего”. Єдиною логічною дорогою для християнізованого варяга, очевидно, був би монастир (і звичай постригання в монахи, правда перед смертю, вкоренився потім серед князів руських, як і переходить пізніше у традицію серед козаків).

Під цим оглядом „Поученіє” Володимира Мономаха дітям є першорядної ваги історично-психологічний документ. Особа автора з’являється нам тут закінченим християнином і християнським гуманістом. Від „варязтва” залишаються тільки сліди. Та проблема, що з нею змагався був Володимир Святий, — вартість людського життя в зв’язку з заповіддю „не убий” — розв’язана його правнуком Володимиром Мономахом радикально:

Винний, чи не винний — не вбивайте:
не губить душі людини.

Цей радикально-християнський гуманізм з’явився у нас на початку XII ст. і проголошений був не єпископом, не філософом, а володарем, одним з найліпших князів Русі, останнім великим представником варязької династії в Київській Державі Середньовіччя.

IV

Тривання нашої Київської Держави Середньовіччя, цієї нашої „імперії, що не вдалася”, не було — беручи історично — довге.

Варязтво запліднило її, прищепило войовничість, але, будучи своєю природою чинником лише мілітарно-імперіялістичним, воно неспроможне було дати ані школи державности, ані конституційно-правного фундаменту. Хвилі від Азії, яким Святослав, зруйнувавши Хозарську державу, так необачно розкрив ворота, були постійною загрозою Русі. Прийшов 1240 рік і дев’ятий вал Азії в постаті монголів затопив „Руськую Землю”, як називали наші предки Київську Державу Рюриковичів.

Назначена варязьким мечем Святослава Завойовника, як імперія двох морів, мавши етнічно майже однакове населення, понадто об’єднане пізніше єдністю релігії і церковного центру, Київська Держава не мала ніколи постійної **державної доктрини**, отже, тим самим, виразної політичної форми. Варязький початковий централізм, улягаючи психічно-кліматичній, геокультурній, і етнічній „**українізації**”, згодом починає небезпечно вагатися поміж **сеньйоратом**, що мав на меті цілість Руської Землі, і **вотчиною** (ц. т. наслідування сином батьківського князівства, що приводило б до імперії „сполучених князівств”). Обидві державні доктрини, беручи їх теоретично і окремо, не були злі (очевидно, під певними умовами). Але їх суміш — а вона, власне, займала місце державної доктрини Києва — була згубна і — раніше чи пізніше — та невикристалізованість ідеї київської державности — мусила принести кінець державі. Найсвітліші сучасники (між ними — такий автор „Слово о Полку”) це прекрасно бачили й відчували.

Система сеньйорату, як її розуміли в Києві XI-XIII

ст., полягала на тім, що: 1) володарі всіх руських князівств були **рівні** і 2) той руський князь, що сидів у Києві, отже на „золотім столі”, був — поміж ними — **старший**. Цю своєрідну „квадратуру кола” можна було б уняти римською формулою в той спосіб, що київський „великий” князь*) **був примус інтер парес** (як донині, напр., католицький архієпископ поміж єпископами). Він не мав конституційно визначеної виконавчої влади у відношнні до тих князів, що його сеньйорату не визнавали, або й, сидячи на своїх „вотчинах”, по той сеньйорат сягали („се — моє, а то моє же”, — як формулює таку ситуацію автор „Слова”).

При такій правно-конституційній слабості центральної влади, цілість „Руської Землі” була фактично величиною змінною, безпосередньо зв’язаною з вартістю **особистости** київського „великого князя”: коли це були мужі на міру Святослава, Володимира, Ярослава чи Мономаха, тоді цілість держави ставала на якийсь час фактом. Але по смерті цих володарів зараз же спалахувала, часто братовбивча, боротьба за київський стіл, і Руська Земля ставала ареною фактично внутрішньої війни зі всіма страшними того роду війни властивостями і наслідками. А примара розпаду Держави, чим далі, тим виразніше, близилася до своєї ре-

*) До речі, з тією титулятурою. Ми покірливо перекладаємо „князя” на „фірст”; „прінс” і т. д. В дійсності наш староруський „князь” не був князем, в пізніших значеннях цього слова, ані, фактично, ані семантично. Старокиївські „князі” були володарями більшого мірила, а сам титул був походження або готського, або норманського: філологів ясно видно шлях від германського „конунг” (отже „король”) до „кънязь” і „кнѣзь” нашої старої мови.

Навіть з історичною титулярною наших володарів ми не маємо щастя, подібно, як з державними назвами нашої Батьківщини.

алізації. Дванадцятилітнє панування Володимира II Мономаха (1113-1125) — це, фактично, лебедина пісня властивої Київської Держави Середньовіччя, бо р. 1169 наступає розгром Києва Андрієм Суздальським, саме як державного центру **недоформованої** імперії. А чверть століття пізніше, вже перед тим усамостійнена, Галичина виростає під Осмомислом (1153-1187) на значну потугу, щоб під Романом Великим (1199-1205) — від Заходу — збирати знову „Руську Землю”, пересунувши її вогнище з Києва до Володимира Волинського. Так „коло” Київської Держави Середньовіччя, з її дніпровською віссю, деформується, як вже згадувалось попередньо, в розтягнену зі сходу на захід „еліпсу” — факт, що відіграватиме величезну роль в історії нашої Батьківщини наступних століть.

З певністю можна ствердити, що монгольська навала, ваги якої не треба недоцінювати, була лише трагічним наслідком **внутрішньої** хвороби, яка підточувала Київську Державу сливе від її початку.

Тут треба відразу ж договорити: Київ XIII ст. завалився, як **політичний** твір, але київська культура жила. І тим велетенським надбанням культури Київської Держави Середньовіччя, тим величезним скарбом, що променював на неозорих обширах Сходу Європи, ще довгі роки урухомлюється історія, ще довгі віки, бо й донині — живиться ним наш нарід і збуджує ним свою історіотворчу енергію.

Ми тепер наочно бачили, як відбувається історія на наших теренах. Ми знаємо аж надто добре, що залишається з наших соборів, монастирів, замків, музеїв, бібліотек, академій... Через це увесь наш історично-культурний процес уявляється, на перший погляд, якоюсь пунктованою лінією, бо історичні документи наші — лише уривки і шматки, лише уламки й фрагменти.

В. ДОБА БАРОККО

Серед уривків і уламків середньовічного Києва чудом заціліла нескорена поема XII ст., славнозвісна „Слово о Полку Ігореві”, заціліла лише тому, що примхливі вітри історії повіяли манускрипт її аж за мури монастиря в Ярославлі північному.

Яку вартість становить для нас цей зацілілий фрагмент культури нашого Середньовіччя — під кожним оглядом: мистецьким, історичним, літературним, духовим — говорити не приходиться, бо кожен українець це відчуває душею і серцем. Зокрема, „Слово” є ніби блиском величезного рефлектора, що кидає яскраве світло на далекі віки нашого минулого, а на будівлю Київської Держави — зокрема.

Не дивно, що історичний ворог докладає всіх зусиль, щоб — так чи інакше — спадщини „Слова” нас позбавити. Раз то є „пам’ятник московський”, раз „всеросійський”, раз „сфальшований”...

Є у нас недобра й недоцільна звичка „перекладати” той твір, уважаючи його мову за трудну й незнану, майже чужу (а то ж є київська літературна мова XII ст., поважно „зукраїнізована”, пересипана словами й реченнями, живцем взятими з живої розмови). З тією звичкою треба рвати. „Слово” (зрештою так само, як „Повчання Мономаха” і ряд зацілілих творів XI-XIII ст.) ми мусимо засвоїти цілком, зробити його невід’ємним складником нашої історичної пам’яті і нашої культурно-історичної свідомості. А мова „Слова” — ця „латина” нашого Середньовіччя — мусить бути для нас ріднішою, зрозумілою й живішою в значно більшій мірі, аніж справжня латина для сучасного італійця чи французя.

Грудень, 1954.

Цей не зовсім точний, дещо метафоричний термін прийнявся у нас за останні роки, обіймаючи Козацьку Добу нашої історії повніше, глибше та ляпідарніше, ніж якийсь термін інший. Особливо є цей термін на місці спеціально в історії нашої культури, віддаючи найістотніше — **стиль** культури Козацької Доби — в цілому, а мистецтва зокрема*).

І Гуманізм, і попереднє Відродження, і пізніша Реформація приходять на західню половину української еліпси не лише з певним, цілком натуральним запізненням, але й ніби „всуміш”, дещо дивовижним комплексом, понадто ускладненим бурхливими подіями західноєвропейської Тридцятилітньої Війни (1618-1648), війни „релігійної” і тому найбільш жорстокої і страшної.

Не забуваймо, що саме кінець цієї війни збігся з початком „революції” Богдана Хмельницького. Так принаймні, в певнім сенсі, дивилися на цю революцію сучасники, як на своєрідне тієї війни „продовження”. Як на „революцію” дивився на неї О. Кромвелл, шукаючи контакту з Хмельницьким.

В суспільнім житті — Братства („державна в державі”, як нотує польський хроніст), в літературі й культурі — Києво-Могилянська Академія, врешті в архітектурі — „українське (козацьке) барокко”. Всі

*) Цей термін спопуляризував у нас Д. Чижевський.

ці явища, враз з своєрідним мілітарним явищем „козацтва”, є, без сумніву, явищем **одного стилю**, який найповніше і найстисліше віддає саме поняття „барокко”, що стало синонімом неспокою, поривности, потужности і ніби недокінчености, незавершености, намаги поєднати протилежності, навіть — „зударення”.

Скомплікована суміш запізнених Ренесансу й Реформації зустріла на терені нашої Батьківщини величезні поклади культури ще Київської Держави Середньовіччя, отже київський „візантинізм”, ще культурно живий і духово живучий, хоч джерело його — Царгород — вже давно перед тим згасло (1453).

I

Як вже згадувалося, упадок Київської Держави Середньовіччя не прийшов раптом. Це був довгий процес, в яким була, напр., така знаменна дата як р. 1169 — свідоме руйнування Києва суздальсько-володимирським князем, власне, як столиці і як культурно-політичного центру Сходу Європи. Побіжно (на жаль) вже згадувалося такий історичний документ, як **„Слово о Полку”** (1185-1187), де маємо характеристичне звернення, вкладене автором в уста київського „великого” князя Святослава („тогда Великий Святослав ізрони злато слово слезами смішено”):

Галичкий Осмомисле Ярославе, високо сідши на своем златоківанім столі. Підпергори Угорській своїми желізними полки, заступив Королеві путь, затвори в Дунаю ворота, меча бремени чрез облаки, суди рядя до Дуная. Грози твоя по землям текут, отворяєши Києву врата, стріляєши с отня злата стола Салтани за землями.

Стрільай, господине, Кончака, поганого ко-

шея, за земля Руськую, за рани Ігореві буюго Святославича.

В цім, дещо барокковім своїм патетизмом, закликів Осмомисла дійсно була державою, що давно переросла розміри „вотчини”. Це вже була сила, до якої звертався з надією володар підупадаючого Києва. Вік Києва, як столиці імперії, вже був порахований і доля його була визначена. Роман Великий, титулюючись „самодержцем всея Руси” і „ревноваше діду своєму Мономаху”, вже здає собі справу з закінченою ролі Києва і тримає там лише князя-посадника свого, хоч Роман ще міг виконувати місію „собіранія Землі Руської” — від Заходу.

Але рання трагічна смерть (1205) перетинає його нездійснені „соборницькі” заміри. Та й великий Данило, король, якому припало таке бурхливе життя в найкритичнішій добі нашої історії (монгольська навала), боронить Київ, але тільки через воеводу свого Дмитра, отже навіть не князя.

В той спосіб західня половина бувшої Київської Імперії все більш, силою речей, усамостійнюється в постаті Галицько-Волинської Держави. Вона несе політичний та й культурний тягар насліддя Києва ще ціле століття, продовжуючи державність „Руської Землі”. Рівно століття по монгольській навалі гине (з рук бояр) Болеслав Юрій (р. 1340) і кінчає собою династію.

Приходить у нас на зміну Рюриковичам нова династія — литовська — Гедиміновичів. Галичина падає в руки Польщі (1352). Але Ольгерд литовський вже р. 1362 опановує Київ і садовить там свого сина — Володимира. І це ім'я, що нагадувало величне минуле Києва, було дане не випадково. Литовська династія (а ще ж Роман Великий „орав Литвою”, ц. т. полоненими литвинами), з одного боку, ліквідує монголо-татар на нашій землі (битва на р. Синюсі 1363), з дру-

гого — ставить собі велетенське завдання: **реставрацію** „Руської Землі”, ц. т. старої Київської Держави.

Це може найяскравіший приклад того, як культурний спадок диктує політику! Бо й звідки ж могли постати такі велетенські концепції у недавно ще півдиких ватажків і князьків литовських племен!

Перекреслити спадок київської культури, розуміється, не вдавалося й на терені опанованої поляками Галичини.

Розкладається, догниває імперія монголо-татар, хоч Тамерлан ще підтинає Вітовтові шлях до опанування Чорномор'я (на Ворсклі 1399). Це припинило натуральний процес „українізації” литовської династії і спричинило раптовий зріст польської потуги. На зміну монголо-татарам виростають дві сили: католицько-окциденталізована Польша Ягеллонів — від заходу й татаро-візантинізована Москва, ще донедавна провінція Золотої Орди, — від півночі. Вже з кінця XV ст. московські князі, перед тим лише намісники золотоординського хана, починають оперувати титулом „государь всея Руси”. Шлюб Івана III з візантійською княжною-емігранткою Зоєю, вплив візантійських емігрантів-„грекулів”, що сфабрикували для Москви міт „Третього Риму”, автократична влада і сполучена з нею військова сила — ото найхарактеристичніші риси північного новотвору. Він поволі й пляново виходить на арену історії і ласим оком починає дивитися на „Литву”, як звали на Москві тоді нашу Батьківщину, але наразі діє при допомозі дипломатії, пропаганди („віра православна”) і розкладової агентури.

Значно одвертіше і не без розмаху виступає на „литовських” теренах Польша, зручно збагачена шлюбом Ягелли з Ядвігою, озброєна поза тим ідеєю латино-західного культуртрегерства та легендою „воюючого католицизму”. Люблинська „угода” р. 1569 (як пізніше „угода” Переяславська — Москві) віддає Польщі

всю Україну. Доба династії Гедиміновичів скінчилася і наша Батьківщина політично обертається на колонію, особливо При- і Задніпров'я, що починає грати ролю якогось **wild west** Речі Посполитої...

Від півдня зростає болючою раною нашої землі — Кримський ханат, татарський васаль османської імперії, що, маючи чудову базу на цім прекраснім нашім півострові, століттям буде плондрувати нашу Батьківщину, руйнуючи навіть Київ (Менглі-Гірей р. 1482 в союзі з Москвою, посилаючи золоту чашу з Софійської катедри в подарунок союзникові — Іванові III), знекровлюючи наш нарід періодичними ясирами та пізнішими зрадливими „союзами” (Берестечко і Жванець).

Здавалося, над історією нашою западає залізна завіса. Та так лише здавалося. Культурне насліддя Києва і зв'язана з ним історична пам'ять — по всіх бурхливих, часом здавалося, згубних подіях — відживали знову і знову, і проявлялися при першій можливості. Це культурне насліддя Києва та історична пам'ять відіграють велику ролю в добі литовської династії, добі, так ускладненій унією Литви з Польщею, коли то Ольгерд та пізніший несамолюбивий, ніби одержимий ідеєю „Руси”, Свидригайло, — всю свою державно-творчу і мілітарну енергію віддають нашій землі. Але й фатальна політика Польщі, вже по т. зв. Люблинській Унії (1569), при всім завязатті її, при всій блискучості і спокусливості її культури, не була всилі перебороти й згасити старокиївські поклади духа.

Се ж бо те плем'я славного народу руського з насіння Яфетового, що воювало грецьке цісарство морем Чорним і суходолом. Се з того покоління військо, що за Олега, монарха руського, в своїх моносилах морем і сушею плавало та Царгород здобувало. Се ж вони за

Володимира Святого, монарха руського, воювали Грецію, Македонію, Іллірик...

Так демонструють історичну пам'ять представники нашого духовенства в меморіалі р. 1621 про козаків. Так мислила наша інтелектуальна еліта напередодні державотворчих змагань нашої нації в добі Барокко.

II

Ми дали, хоч і дуже побіжно, зарис політичного тла доби, що попередила з'явлення Козацтва в нашій історії.

Як вже не раз підкреслювалося, історія взагалі, а історія культури зокрема — то є **процес**, в якому кожна подія чи явище має за собою свою генетичну лінію. Насіння наступної доби вже посіяне в добі попередній. Якою б „несподіванкою”, ба й „чудом” нашої історії не видавалося явище Козацтва для нас, чи, тим більше, для чужинця, — Козацтво не було „випадком”, не впало з неба історії раптом на терени Батьківщини, де, здавалося, політична історія народу-господаря закінчилася, бо на арені її забракло історіотворчих сил нації.

Справді, на перший погляд, є то чудом нашої історії: обезголовлений національний організм — власним внутрішнім зусиллям — вирощує собі голову. Провідна верства — здрібнілі князі й боярство, пізніше навіть єпископат — втягається механізмом польської державности, недостачі якого зручно компенсувала месіаністична ідея латинської „воюючої Церкви” та „ширення західньої культури” на „диких”, мовляв, теренах. І от, на зміну відумерлій аристократії „несподівано”, бо в історично-короткім часі, з'являється аристократія нова, з'являється „чудом”, бо ніби з „нічого” зроджена.

Козацтво було свого роду „варязтвом”, з тією різ-

ницею, що не з'явилося ззовні, а було зроджене з лона обезголовленого національного тулубу.

Та в дійсності це історичне чудо нашої нації було логічним наслідком цілком реальних процесів, що їх лабораторією була саме західня півовина всеукраїнської еліпси — терени ще свіжих руїн Галицько-Волинської Держави, терени князівства Волинського, твердині міст як Холм, Луцьк, Острог, Берестя, Львів. „Литва”, ц. т. литовська династія, якби справді „розорала”, а подих європейського заходу ті терени — засіяв.

Вже з кінця XV ст. з'являються перші відомості про козаків (слово походження, правдоподібно, тюркського і дуже давнього, сенс якого приблизно відповідає слову „вартовий”). Але в початках своїх Козацтво має характер виключно мілітарний, як форма пограничної самооборони і охорони народу на zagrożених татарським Кримом і Туреччиною рубежах національної території. І порівняно довгого шляху і трудних етапів було потрібно, щоб Козацтво набрало того провідницько-аристократичного значення, яке у **всій** своїй величчї появило допіру XVII ст. Отже, період кристалізації Козацтва, як стану, тривав коло півтора століття. І коли початок організації Козацтва — Запорозька Січ (1552 р.) — в'яжеться з ім'ям оспіваного в думках князя Дмитра Вишневецького, отже представника ще традиційної аристократії, то вже Козацтво, як виразна й організована національно-політична сила, з якою мусить рахуватися чужинний світ, зв'язане з ім'ям Петра Конашевича-Сагайдачного (1619-1622), незначного шляхтича з галицької Самбірщини і — що найприкметніше для нас — абсолювента Острозької Академії, де професорував Даміян Наливайко-старший — брат трагічного ватажка одного з попередніх козацьких повстань — Северина († 11.IV. 1597).

В цім випадку „культура” ніби справді попереджує „політику”, бо політичну кристалізацію Козацтва не можна собі уявити без утворених на західній зразок колегіумів в Острозі (1580), у Львові (біля 1590), врешті в Києві (1615). Сюди саме гетьман Сагайдачний переносить — по стількох роках бездержавного існування — свій осідок, як осередку не лише культурного, а й культурно-політичного (1620), властиво, як до відновленої столиці.

Ці культурні етапи Острог-Львів-Київ, зв'язані з постанням міщанських на „магдебурзькім праві” опертих братств, найбільш характеризують підготову і визрівання нової провідної верстви України і найвиразніш показують нам історичну лабораторію, в якій сформувалося Козацтво до рівня тих завдань, що перед ним поставила історія. Ці культурні осередки, що пізніше виформували — за великого митрополита Петра Могили (1596-1647) — згодом таку славну Києво-Могилянську школу (академію) і відновили Київ, як культурний центр Батьківщини, — вони, властиво, приготували (а почасти й зродили) дійових осіб доби Барокко. Ці осередки стали школою, де нація сформувала й вишколила свій інтелект.

Не можна собі уявити бурхливо-динамічної, блискучої, славної, хоч вкінці й трагічної Хмельниччини — без цих шкільних осередків, без величезної суспільно-національної праці зв'язаних з тими осередками Братств, без періодичних, вперто повторюваних козацьких повстань до-Хмельниччини (К. Косинського — 1591 р., С. Наливайка — 1594, 96 рр., М. Дорошенка — 1624 р., Т. Трясила — 1630 р., П. Павлюка — 1637 р. і інших, не рахуючи в міжчасі відбутих одчайдушних походів чорноморських — 1602 р., 1614 р., 1616 р.), повстань, що пішли під гаслом „віри і нації руської”.

Наша бо „козаччина”, мимо ніби лише військового сенсу своєї назви і всупереч фальшуванням чужих чи ворожих історіографій, мала характер значно ширший за лише мілітарний. Вже стосунково рання Січ Запорозька мала аналогії з лицарсько-чернечим орденом, і цей її характер виразно плекав і поглиблював провід Війська Запорозького, незалежно від того, чи Січ була лише Військовою Академією Нації і кадрами та арсеналом її армії, чи розросталася до розмірів своєї рідної (і пізніше досить зловісної) „республіки”, своєї рідної Спарти в системі Руси-України.

Викристалізоване — а це яскраво виступило в Хмельниччині — Козацтво було соціяльним **станом**, що виконував обов'язки провідної верстви **нації**, станом аристократичним не лише „меча”, а й „плуга”, вживаючи влучного окреслення В. Липинського і розуміючи під словом „плуг” поняття культури в найбільш державотворчій значенні цього поняття. „Острог” і „Хортиця” були бігунами в процесі творення того стану. Острозька біблія (1581) і закурений порохом мушкет недавнього „низовця” — це могло б бути гербом тієї вікопомної доби на переломі XVI-XVII ст.

Козацтво не було „варязтвом” Княжої доби. Воно було органічно зв'язане з тілом нації, воно чуло під собою ґрунт Батьківщини. Козацтво обіймало всіх „ліпших людей” — чи то був нащадок князівського або боярського роду, чи то був повноправний „шляхтич Речі Посполитої”, чи відважніший міщанин, чи недовчений богослов, чи врешті „посполитий” селянин. Козацтво — це було максимальне націотворче напруження **цілого** народу, цілої Батьківщини. Це була тотальна мобілізація всіх її духових і матеріяльних, моральних і соціяльних, культурних і політичних ресурсів.

Так само, як Січ здолала створити на території чу-

жої держави — мілітарну республіку, так суспільств здолало — школами, братствами і безупинною боротьбою — створити „державу в державі”, „Руську Річ Посполиту” (як дослівно скаржитися польський хроніст), в умовинах чужої й ворожої держави, в такім щільнім ворожим оточенні, як, напр., у Львові.

Русь (у Львові XVI ст., де „було мало русинів, але багато Руси” — Е. М.) установляла собі консулів і проконсулів, дивні присяги чинила, від послушенства владі відприсягала, сама собі свої суди і кари установляла, тих, що для чужинців працювали, за проклятих мала, до церемоній церковних не допускала й плювала на них.

Так плястично уняти найістотніше в тодішнім процесі міг тільки чужинець. Скупі, на жаль, уривки наших історичних документів вповні підтверджують ворожою рукою накреслений образ.

Певно, міряючи історичним мірилом, час властивого формування козацької еліти був закороткий, щоб цей органічний процес кристалізації **нової** провідної верстви в **новій** Державі був вповні закінчений. Коли ми візьмемо, з одного боку, такого представника тієї еліти, як магнатського роду Юрія Немирича, вихованця Оксфорду й Парижу*), а з другого, такого, наприклад, полковника Гладкого, що, як занотував шведський дипломатичний агент 26.11.1651 р., мав (напідпитку) говорити: „Eu, Chmielnicky... du wirst nimmer Koenig werden, sondern wie du an itzo bist, sein und verblieben unser Bruder und Towarisz” (див. у В. Липинського — „Z dziejow Ukrainy”, або в „Україна на переломі”). Зрештою, цей Матвій Гладкий, полков-

*) Ю. Немирич був шанований в європейським науковим світі як автор творів, *Discursus de bello moscovito* та *Periphrasis et paraphrasis Panopliae christianorum*, належав до „модних” тоді аріян (див. у В. Липинського).

ник миргородський, був р. 1652 покараний Гетьманом на горло.

Ідею Хмельницького — авторитарну, дідичну (не „елекційну” на польський зразок) владу — сприймала та еліта — під залізною рукою геніяльного Гетьмана — ніби одностайно. Але вже в часі передсмертної хвороби Гетьмана — та еліта виразно кололася ідеологічно щодо форми і самої доктрини козацької державности.

Смерть Хмельницького (що мав всього 62 роки) була найтрагічнішою подією доби. Вона прийшла в момент остаточної війни з Польщею та фіналізація договору з Карлом X Густавом шведським, договору, що був би автоматично перекреслив т. зв. Переяславську умову, а тим самим в зародку знищив би зловорожу й згубну напотім Переяславську **легенду**. По кривавих судорогах Руїни на державно ще не озброїну Батьківщину налягла фатальною силою напучнявила татарщиною Москва і, мимо величезних і многолітніх зусиль мудрого Мазепи, страшною вагою причавила недовершену Націю Українську на довгі століття.

III

XV-XVI ст. в нашій культурі — це часи зростаючого „вітру від Заходу”, а одночасно й значного тиску того Заходу, щоправда, в урядово-польській його „редакції”, з усіма, чисто адміністраційними властивостями такого тиску. Середньовічна максима — *cuius regio — eius religio* — була тоді для Речі Посполитої Польської цілком актуальним гаслом і метою. Але сталося так, що це гасло несподівано викликало з протилежної сторони гасло XVII ст.: „За віру і націю руську”. І боротьба Польщі з Козацтвом в певнім періоді набрала рис „війни релігійної”, хоч ця риса піз-

ніше затратила свою гостроту: Козацька Дежава Хмельницького обіймала своїх громадян обох віровизнань.

Гуманізм приніс з собою проблему **вартости** людини та інтерес до **освіти** не лише в церковнім, а й „ренесансовім” значенні цього слова. Реформація, помимо взагалі динамізуючого свого впливу, понадто „антикатолицького”, підкреслила в свідомості сучасників значення **народности** — звідсіль також переклади книг св. Письма на мову, зближену до живої „для ліпшого виrozumлення люду християнського посполитого” (Пересопницька Євангелія 1556-61 рр. і інші).

З’являються перші наші друки (в Кракові — 1491 р., в Празі — 1517 р.), згодом по друкарнях місцевих (Заблудів — 1569 р., Львів — 1573 р., Острог — 1581 р., Київ, Почаїв і по багатьох менших містах, як Кринос, Стратин і інші). І — найважливіше: постають школи **університетського** типу, взоровані на Празькій і Краківській.

Впливи з Заходу зробили те, що Русь, зіпхнута ворожою адміністрацією до степеня „грецької схизми”, духовенство якої було, мовляв, „тільки в читанні — докторами”, ця Русь вже не хотіла зоставатися „дурною Руссю” в очах тріумфуючої Польщі, цієї „оргії блискучої й привабної, хоч затруєної паразитизмом, зародками виродження й упадку, цього буйного й гойного шляхетського пиру, овіяного чаром артизму й поезії” (М. Грушевський). Всупереч репетуванню „рідної” темноти — „на що латинську школу заводите? У нас її досі не бувало, а люди проте спасались”, всупереч навіть такому визначному явищу нашого Барокко, як пристрасно-фанатична літературна діяльність Івана Вишенського († 1629 р. на Атоні), що її провідною думкою було „краще ані аза не знати, аби тільки Христа дотиснутися”, — суспільство рішуче пішло не так за захованням вже досить вивітрілих „ста-

руських” традицій, як за голосом **інстинкту** національного **самозбереження**. Хоч це й вело шляхом „злакомлення на латинську й світову мудрість... доходження Аристотеля й Платона”, як голосом старозавітного пророка гримів Вишенський, „латинська (бо) злоковарная душа, осліпленная і насиченная поганськими тщеславними і гордими догмами, — божія премудрости і разума духовного, смиренія, простоти і беззлобія вмістити не може”. Інший шлях був би „самовбивством для нації, а в обставинах тодішнього українського життя й поготів”, слушно формулює М. Грушевський, в тім випадку виразно ставши не по стороні улюблених ним „мас”, а таки по стороні історичної необхідности.

На бурхливім тлі релігійної полеміки, підсичуваної політичними чинниками Речі Посполитої, полеміки, опертої на потузі чужої державности та загостреної енергією єзуїтів, — розгортається досить широка полемічна література, що становить ядро нашої літератури доби Барокко. Відмітимо побіжно кілька імен, окрім вже згаданого І. Вишенського (під оглядом таланту і темпераменту, що переходить в фанатизм, — центральна, правдоподібно, фігура доби). Силою темпераменту наближається до нього Мелетій Смотрицький (син Герасима, професора Острозької школи і автора полемічного „Ключа царства небесного” — 1587), автор виданого р. 1610 „Треносу або Ляменту единої святої апостольської Східньої Церкви” (по-польськи), книги, що мала великий вплив на покоління (книгу цю лишали у спадщину, або казали класти з собою в труну). Як типово-бароккова постать, М. Смотрицький (вихованець німецьких університетів), вже єпископом прийняв був унію, в обороні унії видав був „Апологію” р. 1628, на соборі в Києві „кався”, але вмер уніятим (1633). Біографія його є надзвичайно прикметна для тієї бурхливої доби і вона повторю-

ється в не одного з діячів Барокко*). Визначною появою була „Палінодія” (1621 р.) Захарія Копистенського, повна ерудиції й наукового об’єктивізму оборона Віри Благочестивої. З області богословія згадаймо київський науковий збірник за редакцією митрополита Петра Могили „Літос або Камінь” та підручник знаного філософа киево-могилянської доби — Кирила Транквіліона Ставровецького під титулом „Зерцало Богословія” (1618 р.). Але це вже люди київського відновленого Центру, хоч, як більшість тодішніх київських діячів церкви і культури — галичани з походження: „батько не тільки для Лаври, а й для всього народу російського” — Єлисей Плетенецький з Золочівщини; згаданий Захарій Копистенський, мабуть з Перемищини; клясик нашої старої філології, автор вікопомного „Лексикона словеноросского” (1627) — Памва Беринда; плодовитий літературний працівник і поет Тарасій Земка; педагог, перекладач і редактор — Лаврентій Зизаній і багато інших. „Було се перше нашештвіє галичан на Київ — під покровом і протекцією Гетьмана Козацького” (М. Грушевський).

Коли до повищого реєстру додамо першого гетьмана-політика П. Конашевича (Сагайдачного) та факт, що й великий Богдан був вихованцем (до речі, єзуїтської) школи в Ярославі, усвідомимо собі ролю **західної** половини всеукраїнської „еліпси” в XVI і перших десятиліттях XVII ст. На тих власне теренах, в наелектризованій атмосфері „релігійної” боротьби та „полеміки” Русі проти „латинства” (що було псевдонімом чужої державности) відбулася велетенська ідеологічна ферментація, викуваний був і пізніше в Києві висвячений, словами Лазаря Барановича (пізнішого

*) Уніятю став і Касіян Сакович, знаний автор „Віршів на жалосний погреб Сагайдачного”, 1622 р.)

ректора Києво-Могилянської школи - - 1653 р.) кажучи, „меч духовний”, що його нова козацька аристократія взяла в свої сильні „всеукраїнські” руки і що ним великий Богдан викраяв межі держави — *Exercitus Zaporoviensis* — Війська Запорозького.

Фатальний, здавалося б, розпад Київської Держави Середньовіччя і зв’язане з ним розтягнення сфери старокиївської культури на Захід — в добу Барокко не лише себе виправдали, а й були зручно використані живими силами нації.

**

Залишається додати кілька фактів до загального образу культури тієї доби.

Плястика, що на початках доби ще носить виразно старокиївський („візантійський”) характер (найбільш заховані її зразки на терені корінної Польщі — фрески в Кракові, в Сандомірі, в Люблині — все з XV ст.), вже в XVI ст. являє образ дуже псвільного, органічно-конструктивного засвоювання Ренесансу, що йде впарі з більш помітним ренесансовим будівництвом доби. В цім будівництві, до речі, відіграли немалу роллю безпосередньо італійці-архітекти, що тоді масово прибували до Східної Європи, і, осідавши у нас, навіть змінювали прізвища на українські (Петро „Красовський” — 1567 р. — Корняктівська вежа та Трьохсвятительська каплиця при Успенській церкві у Львові).

Пам’ятки будівництва, в тягу віків занедбані й руйновані чужими державностями та й власним ослабленням історичної пам’яті, передусім замки — Острозький, Любарта луцький, королеви Бони крем’янецький — свідчать про розмах і історіотворчі зусилля поколінь. Всі вони оформлені, остаточно, в стилі Ренесансу.

Гарно і своєрідно Ренесанс відбився не лише на малярстві (львівська школа XVI ст.), а й на різьбі (намогильники, іконостаси), що вже з кінцем XVI ст. ви-

разно еволюціонують до національної відміни Барокко — українського або козацького Барокко.

Цей стиль є панівним у цілм XVII ст. нашої культури, що, перейшовши традиційно до ст. XVIII і досягнувши своєї вершини в Мазепинім будівництві, залишився найяскравішим феноменом нашої національно-культурної творчості у всіх ділянках її — музики, поезії, малярства, різьби й архітектури на потонні часи.

На румовищах будівництва старокиївської доби, що ними була засіяна ціла наша Батьківщина, а Київ, передусім, — почався пляновий і впертий **реставраційний** рух, зв'язаний з центральною постаттю нашої культури доби Барокко — Митрополитом Петром Могилою (1633-1647). Це з його ініціативи почалася відбудова занедбаної й зруйнованої катедри св. Софії та цілого ряду інших пам'яток будівництва. Дорогоцінний **Щоденник Подорожі** архидиякона Петра Алепського подає яскраві дані про церковне будівництво й відновлювання за часів Хмельницького, що обіймало всі ділянки плястичного й архітектурного мистецтва, також і світського характеру (церква й палац в Суботіві, портретне мистецтво).

Не маємо тут можливості зупинитися окремо над літературою Доби Барокко, відсилаючи читача до спеціальних праць. Одне можна ствердити:

Коли староболгарська в своїй основі літературна мова нашого Середньовіччя українізувалася лише поволі і більше в своїй фонетиці, аніж в лексичі, то надзвичайно барвиста мова нашого Барокко, увібравши в себе багато латинізмів і польонізмів (а на додаток і латинську синтаксу), довгі літа перед тим будши канцелярійно-державною мовою „Великого Князівства Литовського”, почала в Козацькій Добі насякати живим українським словництвом досить приспішено, хоч і не тратячи свого барокково-пишного „високого стилю” (публікації Києво-Могилянського центру, гетьманські

універсали, відновлена редакція „Александрії” і ін.). „Українізація” цієї літературної мови, одначе, залишилася незавершеною і мова та існуватиме довго, догаваючи ще в творах Сковороди (1722-94) та, подекуди, навіть в „Історії Русів”. Існуватиме **поруч** мови „низького стилю”, ц. т. живої людової, поруч навіть в обсязі того самого твору (**інтермедії** в багатім репертуарі бароккових драм). Пам'ятками цієї людової, живої мови, з доби Барокко маємо т. зв. **шкільну віршу** і, розуміється, козацькі **думи**, що їх **формально** можна б пов'язати з традицією „Слова о Полку”. З цієї мови пізніше вийшла „Енеїда” Котляревського.

Опріч творів полемічно-релігійного характеру, проповідей, наукових, переважно богословських, трактатів, маємо не малий доробок Барокко в області історіографії. Це — „козацькі хроніки”, „діяріюші”, козацькі літописи, між ними — Самовидця (доведений до 1702 р.), Григорія Граб'янки (1709) і найширший — Самійла Величка (закінчений по 1720 р.). Не забракло й синтетичного нарису історії Київської Держави пера професора Києво-Могилянської Академії — Інокентія Гізеля під назвою „Синопис” (1674 р.).

Віршована поезія Барокко, допроваджена до значної досконалости, обіймає добу від Сагайдачного (К. Сакович, І. Величковський, еромонах Кліментій, св. Дмитрій Туптало) аж до Мазепи, (що був також автором віршів) і Г. Сковороди включно. Так само багато представляється драматургія, що постала з західноєвропейської т. зв. шкільної драми. Серед авторів (св. Дмитрій Туптало, Т. Прокопович, Г. Кониський) треба назвати М. Довгалевського, визначного майстра — саме писаних людовою мовою — інтермедій.

Та отой мовний дуалізм доби Барокко, ц. т. існування (й співіснування) мов літературної („високого стилю”) та людової („низького стилю”), — відогравав

свою досить трагічну — з погляду культурного процесу — роллю пізніше, а саме: довів до розриву мовно-культурної традиції „високого стилю” (травестована „Енеїда” Котляревського — 1798 р.). І лише генієві Т. Шевченка пощастило в XIX ст. піднести т. зв. народню мову до височини вповні літературної.

13.ІІ.1954.

Г. НІЧ БЕЗДЕРЖАВНОСТИ

Чеський нарід, який має досить спільного з нами в своїй історичній долі, мав свою „Полтаву” майже на століття раніше — битва при Білій Горі 1620 р. Там була знищена чеська шляхта, чеське лицарство, а з ними був ніби вирізаний з організму народу самий інстинкт войовничости, військовости, саме „почуття зброї”. Залишився нарід селян і міщан, що — в суворій багатовіковій німецькій школі — доказав чудеса національної витривалости й національної організованости: короткотривала державність 1918-1938 рр. у всій яскравості показала саме ці властивості окаліченого чеського народу. Чеський купець, чеський інженер, чеський ремісник, чеський учитель, чеський селянин були більш, ніж на висоті своїх історичних завдань. Але чеського вояка ми, властиво, не бачили. І його так наочно забракло року 1938...

Даремні були заклики їх великого поета Йосипа Святополка Махара (його можна б уважати за спізненого чеського Шевченка). Намарне пропалахкотіла його пекуча бойова поезія — на тлі Масарикового позитивізму та „реалізму”^{*)}. Замість вояка — постав

^{*)} Допоки Й. С. Махар залишався лише „революціонером” (у сенсі доби) та досить поверховним ніцшеанцем, він замолоду тішився значною популярністю. Але з переходом у своїй творчості до „хірургічних” (як він казав) заходів в сфері чеського національного характеру, він почав викликати в суспільстві незадоволення й ворожість. Прийняття ж ним становища генерального інспектора армії — на настирливі налягання Масарика (старого приятеля) — припечатало його долю, як поета: сус-

у чеській дійсності жалюгідний витвір історії, увічнений в гумористичній повісті під ім'ям Швейка (що між іншим досить близько нагадує витвір нашого XIX ст. — „хитрого хахла”).

Але тут ці аналогії кінчаються, бо наша Полтава (1709 р.), хоч — теоретично беручи — могла і мала в нас забити дух військовости, все ж той дух не забила. Занадто глибоке було коріння нашої бойовости, занадто повчальну „військову школу” дала нашому народові історія і занадто великий був військовий розмах недавньої Хмельниччини (навіть назва держави якого мала підкреслено військовий характер), щоб навіть така катастрофа, як Полтавська, могла наш нарід, що так скажу, позбавити мужеськості, морально вихолостити.

Полтава рештки козацького лицарства причавила і — в наслідках своїх — розколола. Наша аристократія вже не могла потім, як аристократія, підвестися. І вона почала відумирати й гинути. Але, гинучи, як стан, вона — в певній частині своїй — спадала соціально вділ, розчинялася в поспільстві і тим, сказати б, „ушляхетнювала” наше селянство. І справді, вже від другої половини XIX ст. наше селянство виразно стає головним еством нації і навіть її репрезентантом. Звідсіль приходять таке зловісне потім у своїх наслідках і залишках (щоправда, в ідеї — чисто-інтелігентське) т. зв. народництво, що таку трагічну антидержавну роль відіграло в психіці провідарів Відродження XX ст. Але ідея „козацької шаблі”, як виявилось з спонтанних рухів, напр., „вільного козацтва” 1917 р., очевидно, в селянській масиві жила і — при певних умовах — могла створити рішальну силу в боротьбі за

пільство його зненавиділо, викляло і забило мовчанням. Він умер, на щастя, напередодні німецької окупації в цілковитім суспільнім осамітненні.

Державність, коли б інтелігентське й півінтелігентське „народництво” проявило було тоді хоч мінімум державницького інстинкту. Він був в тім соціяльнім прошарку вже від поколінь атрофований.

А той, хто своєю поезією і постаттю був, власне, виразником невмирущого духа тієї „козацької шаблі”, — Тарас Шевченко, в свідомості кількох інтелігентських поколінь був спотворений і сфальшований, як „мужицький поет”, „кобзар”, „самоук” і т. п.

I

Козацька, а в області культури — Києво-Могилянська Доба часово обійняла довший за формально прийнятий період.

Не дивлячись на по-Богданову Руїну, на Полтавську катастрофу, що погребла увесь державнобудівний доробок Мазепи, на приспінено-жорстоку, хоч і виразно плянову, ліквідацію імператорською Росією останніх, здавалося б, решток і ознак українського національного життя, Козаччина й — на Києво-Могилянським ґрунті закорінена — „київська” культура — тривали протягом цілого XVIII ст. і, властиво, в ст. XX відродились, „воскресли”.

Григадаймо те ліквідаційне темпо, найбільше зв'язане з ім'ям „Другої, що доконала вдову-сиротину”, — з ім'ям німецького походження російської цариці Катерини II.

Рік 1775 — зруйнування Січі, ц. т. арсеналу й мілітарного осередку Нації; рік 1781 — скасування полкового адміністраційного устрою Козацької України; рік 1783 — закріпачення селянства, того ж року офіційні збройні сили України зредуковується до 10-ти „карабінерних” полків; врешті, року 1786 російська лапа лягає (під претекстом „економічно-господарським”) на монастирі наші — традиційні осередки національ-

ної культури. На рік перед тим Катерина II робить один з найзгубніших і найдалекосяглих своїх заходів: вона дає нашій шляхті т. зв. Жалованну Грамоту Дворянству, якою нашу козацьку шляхту, що мала західноєвропейський своїм лицарським походженням характер, поперше, розколюється, як цілість, подруге — вливається в безобличні шереги не лицарського, а чисто урядового „служилого дворянства” московського, що, силою речей, жадною „шляхтою” не могли бути, будши додатком до адміністраційно-державної машини*).

В той спосіб нашому народові відтято його аристократію, яка, на додаток, переставала бути аристократією взагалі, тратячи свою національну й особисту індивідуальність, будши вповні залежна від примхи того чи іншого урядового петербурзького чинника. Про жадне „noblesse oblige“ (походження зобов'язує) тут уже мови не могло бути за рідкими, розуміється, винятками особистого героїзму.

Дещо відмінний характер мала ситуація на Правобережжі, що формально від т. зв. „вічного миру” р. 1686 між Москвою й Польщею, входило в склад розкладово-упадочної Речі Посполитої Польської (спустошене й вилюднене Правобережжя зазнало було світліших років за полковника Семена Палія і було на якийсь час фактично приєднане Мазепою р. 1690 до Гетьманщини).

З першою чвертю XVIII ст. на спустошене Правобережжя хмарою суне польсько-магнатська колонізація, осідаючи там майже „незалежними” державками та й державами (з власним військом, політикою й навіть дипломатією). Ця аристократична анархія поль-

ської державности на нашій Правобережжі, створюючи стан чимдалі нестерпніший для закріпаченого українського „поспільства”, відкривала вдячне поле для випробуваної москво-російської провокації — під'юджування, творення „п'ятих колон”, організування внутрішньої війни і т. д. Вибухає ряд т. зв. гайдамацьких повстань, з яких найбільше р. 1768 — під проводом запорожця Залізняка і старшини „приватного війська” одного з магнатів-Гонти — політично було використане Катериною II цілковито. При чім — річ дуже характеристична для далекосяглої політики Росії — Гонти був „переданий” для покарання (на горло, по тортурі) саме — полякам... Гайдамаччина, а, головне, **легенда** Гайдамаччини — затяжили важко на психіці обидвох народів і припечатали долю польської державности. В кількадесят літ потім (1795) Правобережжя, як стиглий овоч, забирає Росія.

Довготривала агонія польської державности на західній половині нашої Батьківщини не позначилась в історії нашої культури особливими пам'ятками. Церковна й монастирська ограда, що була традиційним притулком нашої культури за лихоліть, в тих важких часах останніх судорог Польщі з її „воюючим католицтвом” — не були і не могли бути міцнішим захистом. Центром нашої культури в цій добі залишається Київ з його Києво-Могилянсько-Мазепиним вогнищем — Академією.

Можна лише відмітити геть пізніше, вже „романтичне” явище — т. зв. українську школу в польській літературі, зв'язану з славним у свій час лицем в Крем'яні. Зроджена з суму за назавжди втраченою провінцією колишньої ягеллонської імперії, „українська школа” в польській літературі мала не лише цікавих поетів, як Богдан Залеський (паризький приятель М. Гоголя, пробував писати по-українськи) чи А. Мальчевський (автор високо ціненої сучасниками поеми,

*) „В Росії шляхтичем є той, на кого я зверну увагу, і лише так довго, я мою увагу на нього звертаю”, — мав сказати певному амбасародові цар Павло I.

„Марія”), а й такого геніяльного поета, як Юлій Словацький, що українськими елементами в його творах (в драмі „Мазепа”, у поемі „Беньовський” чи в драмі „Срібний сон Саломеї”) не може нехтувати ані історія нашої культури, ані історія нашої літератури.

В Почаєві р. 1790 вийшов збірник релігійних віршів „Богогласник”, в яким, в безпосереднім зв'язку з „інтермедіями” Барокко і — на вісім літ перед травестованою „Енеїдою” Котляревського, — зустрічаємо живу „людову мову”, якій суджено було потім стати літературною.

**

В міру поглинання нашої Батьківщини новопостаюю з Московської Держави петербурзькою імперією — все частіше приходить в ужиток термінологія „малоросійський” і „Малороссія”, термінологія, що є майже офіційною не лише для петербурзьких протекторів лівобережної Гетьманщини, але й для національних репрезентантів цієї останньої.

Нічого особливо принижуючого (як тепер) наші люди XVIII ст. в тій термінології не бачили.

Ще в універсалах Богдана зустрічаємо „Україну нашу малоросійську”. Про „всієї малоросійської нації народ” говорить офіційно р. 1756 гетьман Кирило Розумовський. „Со всім малоросійської нації корпусом” — такий вираз є в Наказі делегатам на імперську законодавську комісію р. 1767.

У найяскравішій прояві державницького українського патріотизму XVIII ст. — вікопомній „Історії Русів” ця термінологія панує і то, як термінологія виразно **державницька**, в противагу до провінціальної, мовляв, термінології „української”...

Справді, слова „мають свою долю”, як і книги. І як же дивно покерувала доля цією, сивої давнини сягаючою, термінологією.

Перші сліди виразу „Мала Росія” з'являються відносно пізно в грамотах візантійсько-грецьких патріархів. Та немає сумніву, що така, чисто-грецька, термінологія була практикована й раніше, десь в часах територіяльного розросту Київської Держави Середньовіччя. Але мусимо тут сягнути аж до грецької антики, бо лише в світлі її можна знайти генезу цього специфічного назовництва та зрозуміти все історичне „непорозуміння”, таке незручне для нас в часах геть пізніших.

Отож, в географічній уяві античного грека **коло** (обрій) відіграло дуже важливу роль. В органічній психології грека з „малого”, як з зерна, народжувалося „велике”. Тому античний грек називав „малою” Грецією (мікра Еллада) свою метрополію, а „великою Грецією” (мегале Еллада) — ширше коло своїх державних посілостей і впливів, ц. т. свої колонії. Ту саму, одідичену по греках, термінологію вжила культурно-грецька Візантія у відношенні до посталої в Києві IX ст. держави: „**мікра Росія**”, ц. т. мала Росія — для матірнього осередку, для метрополії, і „мегале Росія” ц. т. велика Росія — для колоній, спеціально на півночі (Володимир, Суздаль).

Які політичні й психологічні „пересунення” зробила в цій термінології пізніше історія, — ми аж надто добре знаємо. Але для традиційно-державницької свідомости, вихованих на класичній літературі нащадків наших національних еліт, — ця „малоросійська” термінологія видавалася аж до початку XIX ст. цілком природною і нічого „образливого” в ній ті нащадки — не відчували.

Допіру Т. Шевченко — чи не перший? — почав гостро розрізняти: „А на Україну не поїду... там лише сама Малоросія”... — як писав він в одному з листів.

Треба ствердити, що з духа свого неполітична, чисто чуттєва назва „Україна” набирала цих політичних

і державницьких лише в добах Збройного Чину — Хмельницького, Мазепи, Петлюри, хоч уживав тієї термінології вже Сагайдачний, а найбільше спопуляризував її французький інженер де-Боплян в своїм „Опису України” (1651).

**

Жорстокість Петра I і цинічна безоглядність Катерини II виповнюють майже без решти увесь страшний для нашої нації XVIII вік, вік Просвічености, витонченого Версалю, енциклопедистів (яких Катерина II дуже вдало кокетувала), Руссо, врешті — французької революції.

Зловіща заграва Полтави, ручаї людської крові на вулицях столичного Батурина, відчайсно-нерівний змаг еміграції Пилипа Орлика, періодичні „чистки” на Батьківщині, руїна Січі...

Навіть короткий „галянтний” епізод з Розумовським (1750-1764 рр.) — мимо патріотизму гетьмана Кирила — залишився лише епізодом, так само жалісним, як донишувані ще й тепер руїни його батуринського палацу.

Але ніч бездержавности, все ж таки, не запала одразу. Не можна усталити і вибрати серед кількох певну дату її початку. Ще р. 1791 представник лівобережної шляхти Василь Капніст (до речі, більш знаний, як „русскій писатель”) їде до Пруссії з місією шукання міжнародньої підтримки для політично конаючої Батьківщини. Ще на початку XIX ст. невідомий автор пише „Історію Русів”, що зробить певний вплив на історіософію Шевченка. Але в тім же часі ніч помітно залягає. „Ніч” в тім розумінні, що Україна перестає бути справою **політичною**. І під цим саме оглядом „Історія Русів” була — **політично** — лебединою піснею доби.

Цікаво все ж, яким живучим виявлявся мілітарний дух, дух „козацької шаблі” в занепадаючих рештках нашої аристократії. При кожній сливе нагоді (поль-

ські повстання, інвазія Наполеона) вона накидається Петербургові з ідеєю — під кожним претекстом — формування Української Збройної Сили. Вже давно по скінченні Гетьманщини, вже по всіх хірургічних розтинах живого тіла Нації, але й останній „малоросійський губернатор” кн. М. Репнін (його дружина була онукою останнього гетьмана, а донька Варвара — приятелькою Т. Шевченка) формує під час польського повстання 1830 р. вісім козацьких полків. За своє „козакофільство” він врешті був суворо відставлений...

Отже, наступає неунікальне „переключення” національної енергії з „політики” на „культуру”. Але таке жалісне це переключення було, що його точніше і влучніше було б назвати **капітуляцією**.

Відомо, що відкритий — з ініціативи філософа Г. Сковороди — заходами й коштами слобожанської нашої шляхти Харківський університет (1805 р.), робиться на якийсь час осередком літературного руху — романтизму. І саме один з представників того осередку — Опанас Шпигоцький, як не можна ліпше накреслив, сказати б, маніфест тієї політичної капітуляції:

Минулося її (України) козакування на полях воєнних... Не покладати вже козакові меча на терези судьби... Закозакує ж він тепер на полях солодкого піснопіння...

Ця капітуляція — це своєрідне **кредо** нового покоління XIX ст. стало кредом цілого ряду наступних поколінь. І, може, немає в цілім нашім XIX ст. документа страшнішого й вимовнішого саме за цей.

Це **кредо** лягло могильною плитою на ціле століття. І хто знає, чи не від цього документу (він наведений в „Іст. Літ.” Єфремова) треба б почати нашу Ніч Бездержавности.

Бо й геть пізніше в другій пол. XIX ст., редагуючи поезії Шевченка, навіть людина такої міри, як Панько Куліш, наважився був замінити в „Кобзарі” — „на-

шого завязтого Головатого” (ц. т. останній блиск „козацької шаблі”!) на „нашу думу, нашу пісню” — в зна- ній поезії того, хто саме намагався зрушити панахид- ну атмосферу „піснопіння” і передати наступним по- колінням дух Козаччини.

II

Той дух Козаччини, мимо всього, в переважно „оселянщенім” і притиснутім масиві народу продов- жував жити. Але жив він також, як історичний спогад, в останніх, ще національно животіючих представниках шляхти, переважно підупалої матеріально.

Яскравими прикладами й виразниками того були два великі сини нашого народу — Т. Шевченко і М. Гоголь.

Літературознавство минулої доби мало цікавилось походженням письменників і творило з їх життєписів або короткі пашпортові відомості, або стилізовані „житія”. Про М. Гоголя вистачало, що він „син підупалого дідича” і „російський письменник-сатирик”. Про Т. Шевченка існувало — за нечисленними виїнят- ками — досить нудне сентиментально-сльозаве опові- дання, що починалося зазвичай так: „В селі Моринцях, в убогій родині кріпака народився малий Тарас”... Далі йшло, що він був сирота, що його біла спочат- ку мачуха, згодом — пан, що він бідував, що „вчив- ся” в Академії Мистецтв у Петербурзі, що потім був засланий за „протиурядові вірші” і що, одним словом, був з нього „співець селянської неволі”. Все це довер- шувала знана ікона Тараса в кожусі й шапці, яка до- повнювала досить зловісну легенду, що з неї так зруч- но користає історичний ворог аж по сей день.

Тут немає місця детально зупинитися на біографіч- них легендах і Шевченка, і Гоголя. Вистачить лише на- гадати, що Микола Гоголь (нар. 1809 р.) був нащад- ком хмельничанина Остапа Гоголя, полковника брац-

лавського (згадаймо ім’я старшого сина з „Тараса Бульби”) і сином автора українських комедій в стилі Котляревського. А що Тарас Шевченко (нар. 1814 р.) мав прізвище також „Грушівський”, про це перший вказав (1898 р.) Олександр Кониський у своїй і досі вартісній монографії. Та й досі, на жаль, проблема дій- сного родового прізвища Шевченка не висвітлена („Шевченко”, без сумніву, було пізнішим прізвищем „по-вуличному”, як це є в ужитку на Україні). Відомо, що дід Шевченка (ще Іван Грушівський) був свід- ком і, певно, учасником Коліївщини. І незаперечним фактом в поезії Шевченка є її виразно **козацький** дух, а найулюбленіше слово і образ: „слава”, **козацька сла- ва** (як і „козацька кров”)... Це явище не може бути випадковим — в природі таких чудес не буває. І „крі- пацтво” Шевченка треба б, щонайменше, обмежити, може, до одного-двох поколінь. Натомість, **козацьке походження** Шевченка — в світлі його характеру, пси- хіки й духа творчості — не виглядає лише гіпоте- зою*).

З достатньою ймовірністю можна твердити, що і Гоголь, і Шевченко вийшли з верстви, що ще в XVIII ст. була єдиною, ц. т. верстви Козацької, яка лише на- слідком адміністраційно-механічних заходів чужої ім- перії була розколена. І тому, на початку XIX ст. Го- голя родить українське „дворянство”, що хутко в но- вих політичних умовах національно дегенерується, а Шевченка родить закріпачене „селянство”, в яким є значний відсоток бувшої шляхти і в яким відбувається повільний процес регенерації Нації.

*). Навіть в одній з пізніших поезій своїй, присвяченій селу, де „чорніше чорної землі блукають люди”, де „людей у ярма запрягали пани лукаві”, Шевченко ніби „уточнює”:

... Гинуть, гинуть
У ярмах лицарські сини.

Особистість геніяльна, що завжди „відчувала в собі сили необняті” — Гоголь свідомо потягнувся від політично мертвої Батьківщини до Петербургу, що в свідомості людей його круга ще був столицею понаднаціональної імперії. І цей крок спричинив пізніше його **формальну** адаптацію чужою літературою. Шевченко опинився в Петербурзі мимоволі, „мимохідь”, але його „селянське” національне здоров'я зробило так, що Петербург не лише залишився етаном (хоч і важливим) його життя й творчості, але й стимулював та оформив його потужною національною сутю.

І дуже характеристично, що цей важливий географічний пункт в житті обох земляків ніколи не став точкою перехрестя їх життьових шляхів. У Петербурзі р. 1831 виходять „Вечори на хуторі біля Диканьки”, а р. 1840 — „Кобзар”. Обидва автори цих творів ходили вулицями і парками того самого міста (в рр. 1831-36), мали спільних знайомих, земляків і неземляків, але — ніколи не зустрілися за життя і ніколи особисто не пізнали один одного... Може тут, справді, заважила „соціальна” різниця їх суспільних становищ (хоч, в дійсності, такою вже великою вона тоді не була).

Але саме Шевченко і саме тому, що йому, а не знекровленому Гоголеві, судилося стати генієм Нації, спромігся на геніяльну синтезу:

Ти смієшся, а я плачу.

(Посланіє М. Гоголю)

І тим здолав поновно **включити** Гоголя і в історію нашої культури, і в літературний процес доби. Це, власне, Шевченко, з якоюсь „селянською хазяйновитістю”, з інстинктом „господаря”, що бачив ширше і вище, повернув „блудного сина” — його Нації.

В тій темряві Ночі Бездержавности обидва вони, Шевченко і Гоголь, при всіх різницях і неспівмірностях своїх, залишалися орієнтаційними дороговказами і акумуляторами національного духа.

Покійний В. Липинський не раз іронізував над „літературною Україною” і, з точки погляду політика, може й слушно. Але коли, силою речей, наша Батьківщина опинилась в стані позаполітичним, „література” мусіла зайняти домінуюче в національним житті місце. Вона — в системі інших мистецтв перш за все — стала осередком національного життя протягом майже цілого ХІХ століття. Тому хай не буде дивним, що зупиняємось тут на постатях цих двох великих письменників. Вони бо були більші й важливіші за тодішні політичні події на теренах нашої Батьківщини, не виключаючи навіть окремих спорадичних бунтів чи навіть руху т. зв. декабристів р. 1825, що, мимо участі в нім українського старшинства (підполковника Сергія Апостола-Муравйова, що наклав головою), сливе не мав національно-українського значення.

Особливо це відноситься до постаті Т. Шевченка, яка в очах навіть фахового історика править за визначну подію в **політичній** історії нашого народу. Та й, зрештою, сам Шевченко був свідомий того, напередодні смерті пишучи в своїй автобіографії дослівно: „Історія мого життя складає частину історії моєї Батьківщини” (лютий 1861).

Але й творчість М. Гоголя, принаймні для певної верстви нашого народу, була і є джерелом певної свідомости, коли вже й не „національної”, то етнічної й, що найважливіше, духової. Та творчість давала можливість контакту з народом для многих „блудних синів”. Але й давала, в якімсь сенсі, своєрідну національну „повноту” і для тих, хто т. зв. національну свідомість мав і хто вже був „опалений” вогнем поезії Шевченка.

Розуміється, національна недокровність М. Гоголя — є наявна. Вона потягає за собою цілий ряд непорозумінь і навіть досить недобрих ускладнень: елементи „хворобливі” в тій творчості, особливо пізніше, є незаперечні. Але ці елементи скорше ьсього отруїли ли-

ше пушкінську літературу петербурзької Росії, прокресливши в ній — через Достоевського — її фатальну „генеральну лінію”. Для української душі творчість Гоголя майже не несе в собі якихось особливих патологічних властивостей — Гоголь вертається до свого народу ніби просвітлений і очищений, ніби видужавший з національного каліцтва.

При всім цім Гоголь, без сумніву, просто з природи свого генія, з характеру своєї творчості, не може бути явищем зміцнюючим, будівним, запалюючим. Гоголь є явищем типово „нічним”, коли так можна висловитися, „місячним”. І в нашій Ночі Бездержавності він і відігравав ролю своєрідного „місяця”, що або згущував тіні на й без того тінювих явищах нашого історичного життя, або й освітлював їх, але світлом фантастично-чарівним, часто зловісним, якимось демонічним і страшним. І в цім відношенні він — цілковита протилежність Шевченкові, що, зродившись, вірніше вулканом вибухнувши в Ночі Бездержавності, іншим, зовсім іншим світлом освітлив Батьківщину. Тим світлом, мовляв Куліш, при яким „всі побачили, кудю мають іти”.

IV

В проблемі Гоголя, що періодично викликає у нас дуже перечулені і досить ялові дискусії, для широкої публіки найістотнішим залишається мова його творів.

Отже, треба тут ствердити, навіть не покликаючись на фахівців, що московська мова була М. Гоголеві органічно чужа, а тодішню літературну мову пушкінської Росії він знав досить слабо, і ціле своє літературне життя мусів її наполегливо вивчати. „Російська” мова М. Гоголя є своєрідним мовним феноменом, що віддавна притягає увагу сумлінніших російських дослідників (Мандельштам і інші). Але й для нефахівця величезна кількість яскравих українізмів в ній враз

з елементами української синтакси — кидається в вічі. Мову своїх творів М. Гоголь постійно „перередагував” так, що деякі твори мають по кілька редакцій. Але й поміч сторонніх і, певно охочих, редакторів не рятувала в цім відношенні Гоголя, що до кінця заховав свою дивну літературну „говірку”.

Дуже характеристично і навіть парадоксально, що Т. Шевченко значно ліпше від М. Гоголя володів літературною російською мовою, а навіть і в розмові, за свідомством сучасників, говорив нею „без акценту”. Для Шевченка та мова була, безумовно, „чужоземною”.

Але, обриваючи ці формально-мовні уваги, мусимо ще й ще раз ствердити, що при всій важливості мови в того роду явищах, мова — поруч стилю й **духу** — виявляється в тім випадку чинником більш зовнішнім, аніж внутрішнім. І в світлі сучасного, хоч і як бідного, гоголезнавства, **дух** творчості М. Гоголя є остільки для безстороннього дослідника вимовний, що не збуджує жадних сумнівів. У кожному разі, для Москви й навіть справжньої „Росії” є той дух виразно чужим, ба й ворожим, і такі видатні представники московського народу, як В. Розанов, гочасти К. Леонтьев, навіть С. Аксаков — це виразно відчували*).

*) Немає змоги зупинятися тут окремо над питанням т. зв. національної свідомості у М. Гоголя.

Знані вповідження самого Гоголя про його ніби „дві душі” (в листі — відповіді до Росіті — Смірної), про те, що поезія Шевченка „відгонить дьогтем” (в розмові з Г. Данилевським) і т. п. — належить брати щонайменше скептично. То були **вимушені** відповіді на запитання або занадто „заінтересованих”, або й просто підозрілих людей.

Натомість вистачить прочитати його листи до інтимного приятеля — Михайла Максимовича („киньмо Кацапію та їдьмо до нашого Києва... для кого ми працюємо?”), зважити його зустрічі в Парижі з Міцкевичом, Залеським і іншими вимовний документ — власноручний запис Гоголя в книзі пацієнтів у Карлсбаді

Важко затяжила літературна творчість М. Гоголя на „великій російській літературі”. Притьмарила вона в ній клясично-ясну поезію Пушкіна, звернула її з соняшного пушкінського шляху вбік і визначила попушкінській літературі темний шлях психопатологічного бездоріжжя, позначеного всіма хворобливими етапами тієї, назагал, отруйної й руйнуючої літератури. Згубна роля тієї „погоголівської” літератури в упадкові петербурзької імперії — є нині для всіх очевидна. І в цім проявилася ніби історична „страшна помста” України, dokonana її геніальним, хоч і скаліченим, сином.

Гоголь, потенційно мистець героїчного „високого стилю” („Тараса Бульбу”, над яким він працював майже ціле творче життя, Гоголь уважав за центральний свій твір), не мавши змоги в умовах реальної України початку XIX ст. його проявити і відірвавшись фізично від Батьківщини, обернувся згодом на сатирика.

Зроджена з національно-українського гумору, його сатиричність в холодній Петербурзі хутко втрачає свої живі й погідні властивості (що так наявно відбилося вже в збірнику „Миргород”) і перетворюється в якусь аж демонічну здібність (вона страшила самого Гоголя і була причиною його душевної недуги) бачити тільки все **від’ємне**, бачити, як він казав, тільки „пошлість пошлої людини”.

(Його відкрив А. Бем перед останньою війною) по-французьки: Nicolas de Gogol — Ukrainien.

Не треба забувати, що кожен крок Гоголя був пильно сліджений російською тайною поліцією, яка в добу Миколи I не дуже відрізнялася від советської.

Треба не забувати також, що Гоголь був, через В. Жуковського, фактично стипендіятом царського двору. Це, безперечно, тяжко відбивалося на його психіці. І повість його „Портрет” (з провідною темою „продажу душі чортові”) в цім відношенні є дуже прикметна, як свого роду автобіографія.

Існує не лише в російськiм (що — зрозуміло), але й в нашiм літературознавствi гоголівська легенда (одна з кількох), а саме, що українська тематика творів М. Гоголя обмежується на „українських повістях” („Вечори” та „Миргород”), а вже „Ревізор”, „Мертві душі” і навіть „Одруження” — то, мовляв, „убивча сатира на Росію і москалів”.

Для кожного, хто студіював або, принаймні, уважно вчитувався в твори М. Гоголя, немає сумніву, що то є наївна „патріотична” байка, яка не має жадних солідніших підстав.

Зачнім з того, для кожного дослідника знаного факту, що Росії-Московщини Гоголь попросту не **знав**. Він жив якийсь час в Петербурзі 30-их років, який жадною „Росією” не був, наїздив до Москви (де випадково й помер у гостині у гр. А. Толстого, що в якійсь мірі був його „політкомісаром”), бачив підмосковний маєток Аксакових, а в пограничній Курську, на поштової станції, перебув карантин (в зв’язку з епідемією). Поза тим, від р. 1836 почавши, М. Гоголь, властиво, був **емігрантом**.

Париж, а особливо Рим („батьківщина душі”), як він називав Італію — це були місця, де проходило його емігрантське життя.

Розуміється, „Ревізор” є сатирою на російську **імперію**, але дія цієї комедії відбувається на **колоніальних** теренах України і всі дійові особи — за винятком хіба жандарма з Петербургу — є наші „любезні земляки”... Що герої „Мертвих душ” так само українці — за винятком Ноздрьова — це чудово знали самі росіяни-сучасники Гоголя (Фройліна Смірнова-Росетті, поет Ф. Тютчев і інші). Що Подколюсін з „Одруження” (як Яічніца і інші) є типовим „хахлом”, про це не може бути двох думок, хоч і як „Одруження”, поза тим, підфарбоване під „російщину” (напр., постать Свахи і саме „сватовство”).

Творчий доробок Миколи Гоголя є суцільний, як у всякого великого мистця. І парцелювати той доробок було б зайняттям штучним і зайвим. Від „Вечорів”, через „Тараса Бульбу” і „Мертві душі”, аж до „Листування з приятелями” та „Роздумування над Божественною Літургією” — Гоголь залишається єдиним-неподільним. І, що найважливіше, залишається в річищі українського не так літературного (бо він був перерваний), як культурного процесу. Твердження це можна було б порівняно легко довести й удокоментувати*).

М. Гоголь дав нам справжню героїчну епопею — „Тарас Бульба”, плід напруженої праці цілого його життя, частинно взорований м. інш. на Гомеровій „Ілліяді”. Як би ми не ставились до стисло національної вартости цього твору, він залишається монументальним і, правдоподібно, вічним. Він, мимо всього, воскресяє дух Козацької доби: за Віру і Націю.

М. Гоголь дав нам до фантастичности плястичний образ національного відумирання покозацької шляхти і ту задушно-підмогильну атмосферу, що залягла над політично мертвою Батьківщиною ХІХ ст. („Старосвітські дідичі” і інші).

М. Гоголь дав потворну галерію „мертвих душ” zdeградованого, zdeгенераваного нашого бувшого панства. І тим — у нещадній гостроті — поставив проблему національного „життя й смерті” — з одного

* Багатий матеріал, як і перші частини готової монографії „Гоголь” автора цих рядків, згинули в подіях ІІ Світової Війни. Як вступ до українського гоголезнавства, можна порекомендувати працю „Українська стихія в творчості Гоголя” — Павла Филіповича.

Така річ, як „Листування з приятелями”, виразно навіязується до лінії української філософії і, зокрема, Сковороди і, розуміється, з „російським” літературним процесом — не має нічого спільного.

боку, як і смертотворчої механіки російської імперії в її „малоросійській” колонії — з другого.

М. Гоголь, врешті, як ніхто перед ним і по нім, показав нам **відворотні** — „нічні” і демонічні — сторони української душі („Вій”, „Страшна помста”, „Пропавша грамота” і інші), показав їх в чорнім сяві такого жаху, що й найбільші страхіття новель Е. А. Пое видаються блідими.

І, що найважливіше і найістотніше, „гірким сміхом своїм сміючися”, саме М. Гоголь вказав нам вкінці **вихід**: силу Христа, світло християнства і путь до Христа, путь, з якої спізнені нащадки збивалися у темі Ночі Бездержавности.

М. Гоголь був більше нашим національним мучеником, аніж тільки „сатириком”.

V

Постать, творчість і значення Т. Шевченка, розуміється, висвітлені у нас повніше, особливо за останні десятиліття, коли шевченкознавство виросло на спеціальну галузь знання.

Багато розвіялось недобрих легенд, „народницьких” і псевдопатріотичних байок. Шкода лише, що здобутки шевченкознавства і досі не присвоїло собі наше суспільство, як цілість. Може тому, власне, що „цілістю” воно, наслідком ряду внутрішніх і зовнішніх причин, досі ніяк не може стати. Все ж, щоб тут не повторюватися, відсилаємо читача до відповідних існуючих праць (Степан Смаль-Стоцький, Д. Донцов, Д. Чижевський, Юрій Русов).

Короткотривала наша Державність, а головне, Визвольна Війна (1918-20 рр.), відродивши перед тим спаралізоване „відчуття Шевченка”, поставили перед нами його постать в таких вимірах, які скасували багато попередніх „рямок” та давно перетлілі „народ-

ницькі” реквізити („самоук”, „співець селянської не-долі”, „геніяльний мужик” і т. інше).

Тільки наше покоління може вповні зрозуміти й застосувати до себе ті враження від поезії Т. Шевченка, що їх зазнали були перед століттям його сучасники. „Волосся настовпужилося в мене на голові” — писав навіть такий сентиментально-ідилічний земляк, як Г. Основ'яненко-Квітка. Глибше віддають те враження кирило-методіївці, ближчі друзі — Куліш і Костомаров: „Муза Шевченка **роздирала** завісу... І страшно, і солодко, і болюче, і п'янюче було заглянути туди! Тарасова муза **прорвала** якийсь **підземний** заклеп, вже кілька віків **замкнений** багатьма замками, **запечатаний** багатьма печатями” (Костомаров). „Широко він обняв Україну з її могилами кривавими, з її страшною славою... І з **того часу** всі у нас поділились на **живих і мертвих**” (Куліш).

Наступні покоління (70-80-90 рр.) вже затратили були таке відчуття Шевченка — „народництво” зробило своє. Але ота „завіса”, про яку казав М. Костомаров, була таки „розірвана”, той „підземний заклеп” (Великий Лях) був „прорваний”.

А той розподіл на „живих і мертвих”, що його відзначив П. Куліш, таки відбувся і став фактом історії нашого народу. **Дух** попередньої Козацької Доби, мілітантний і мілітарний дух „козацької шаблі”, коротше — Дух Нації — був Шевченком переданий не лише поколінню „живих”, а й поколінням „ненароджених”. Переданий **через** бездорожжя і тьму Ночі Бездержавности і **всупереч** тій Ночі.

**

Хтось вже давно сказав, що цитатами з Шевченка, як цитатами з Біблії, можна доводити „все”. І кожна „ідеологія” чи „партія” у нас може — при допомозі тих цитат — з тріумфом проголошувати Т. Шевченка „своїм”.

На цій властивості Шевченкових творів зупинявся Ю. Русов і дав (в книжці „Душа народу і дух Нації” — 1948) дуже влучне пояснення цього: „Шевченко синтезує в собі всі чотири основні расові первні нашого народу” (ц. т. нордійський, динарський, середземноморський і остійський). І далі: „Тому в нім, як у синтезі, в його творах, ми бачимо і тіло, і душу, і дух України”.

Цю властивість Шевченка-творця найяскравіше бачимо в зіставленні з творчістю Гоголя.

Мало сказати, що з Гоголя був **аналітик**. Він не лише аналізував-розкладав людину, але в своїй творчості він, якимось аж автоматично, відбив історичний **процес розкладу** своєї суспільної верстви — українського „дворянства”, бувшої провідної верстви народу. В його творчості людина ніби розпадається на очах на свої складові частини. Така „мертва (передусім національно!) душа” сплющується, спрощується, скорчується до якоїсь лише однієї психічної ціхи (ненажерство — Собакевич, скнарство — Плюшкін, плиткий сентименталізм — Манілов, грошелюбство — Чічиков і т. д.). Навіть обертається в якусь алегорію одного лише органу (**ніс** з одноіменної новелі). Наслідком затрати духу і омертвіння душі — людина Гоголя стає калікою, потворою, карикатурою людини. І в ту порожню оболонку бувшої Людини входить „чорт” того чи іншого пороку, „нечиста сила”, яку так гостро відчував Гоголь і з якою, як міг, ціле життя боровся, так само хрестом і молитвою, як і своєю — завжди до Бога направленою творчістю.

Людина Шевченка це, передусім, — „образ Божий”. „Будьте люди!” — це постійний заклик і пересторога Шевченка. Людина Шевченка **ніколи** не скалічена — однаково в „добрі”, чи „злі” („коли доброї жаль, Боже, то дай злої, злої!” — просить він у Бога „долі”). Людина Шевченка, справді, **повна**, багата внутрішнім

змістом, „поліфонічна” і, коли вже не гармонічна, то „контрапунктична”.

Людина Шевченка — то величезний діяпазон (саме цього слова вжив кн. Микола Репнін, слухаючи твори Шевченка у виконанні автора). Від „нордичного” Гамалії до майже „остійського” — „поставлю хату і кімнату”. Від „проклинать і світ запалити” — до „садка вишневого”. Від нещадного Гонти — до „нехай собі, а Бог поможе, то й так забудеться колісь”... І навіть одночасно, в тім самім моменті:

І день, і ніч гвалт, гармати
Земля стогне, гнеться;
Сумно, страшно, а згадаеш —
Серце засміється.

Шевченко зцілив, скомасував і — Духом Нації на-тхнувши — віродив і утвердив Українську Людину.

Недарма другий великий син нашого народу — Іван Франко стверджує, як науковець, що Шевченко „в українську поезію вносить те, чого їй перед ним бракувало, — **пристрась, вогонь... якусь стихійну силу**”.

І тут корениться кардинальна, органічна різниця поміж Шевченком і Гоголем. Коли Шевченко у тьмі історичної ночі був могутнім вибухом вулькану з його грізним громом і палючим полум'ям, то Гоголь був таємничими відгуками ночі та містично чарівним, місячним, отже „холодним” світлом її.

14.І.1954

ЛІТЕРАТУРА

- А. М. Грушевський — Історія України-Руси, Т. I. Львів, III вид. — 1913.
М. Ростовцев — *Iranians and Greeks in South Russia* — Оксфорд 1922.
В. Щербаківський — *Формация Української Нації*. Прага — 1941.
Др. Ю. Русов — *Душа народу і дух нації*, 1948, „Америка”:
Е. Маланюк — *Do tyrologji kultur* — відбитка з місячника „*Marcholt*” — Варшава, 1936.
Б. Іван Франко — *Южнорусская литература* — Енцикл., словник Брокгауза, Т. XII, Петербург — 1904.
М. Грушевський — *Історія Української літератури*, Т. 1-V, 1922-26 р.
В. Перети — *Слово о Полку Ігореві* — Київ, 1926.
В. М. Грушевський — *Культурно-національний рух у XVI-XVII віці*, Київ-Львів, II вид., 1919 р.
В. Липинський — *Україна на переломі*, Відень, 1920.
Д. Чижевський — *Філософія на Україні*, Прага, 1929.
Д. Чижевський — *Історія української літератури*, II, Прага 1942.
Г. С. Смаль-Стоцький — *Т. Шевченко — інтерпретації*, — Варшава, 1943.
Д. Донцов — *Правда прадідів великих* — Філадельфія, 1952.
Маріетта Шагинян — *Тарас Шевченко*, Москва 1941.
Е. Маланюк — *До справжнього Шевченка* — „Вістник” 6, 1937, Львів.
Е. Маланюк — *Hohol-Gogol* — відбитка з кварт. „*Wschod*” — Варшава, 1935.

Зауважені Друк. помилки:

Стр.	Надруковано:	Треба:
23	найдовше	надовше
29	літописців	літописів
40	грудень 1954	грудень 1953
51	та фіналізація	та фіналізації
52	на Амоні	на Амосі
53	на соборові	на соборі
54	„Літос або Камінь”	„Літос, альбо Камінь”
60	в селянській	в селянським
62	я мою увагу на нього	як я мою увагу на нього
66	з Розумовським	з Розумовськими
73	до Росітті-Смірної	до Росетті-Смірної
77	силу Христа	силу хреста
80	14. I. 1954	14. III. 1954

